

P. de Roos

de Kameleon slaat alarm

KLUITMAN

P. de Roos

De Kameleon slaat alarm

Geïllustreerd door Ruud Hameeteman

Uitgeverij Kluitman, Alkmaar

HOOFDSTUK I

Kees blijft met zijn handen van het gebak af, maar maakt ze daarna toch weer vies

„Laat maar zakken, ja, goed zo, nu nog een stuk naar rechts, zakken dat ding!” Hielke gaf de man die aan de zijkant van de vrachtauto met kraan stond, aanwijzingen hoe hij het wrak achter op het erf moest zetten.

Jelle Zijlstra keek voor alle zekerheid eerst zelf nog even, voordat hij het wrak inderdaad op de grond zette. „Jongens, jullie weten toch zeker dat je vader dit goedvindt, hè? Ik wil straks geen problemen met hem krijgen. Ik heb er geen zin in om morgen terug te moeten komen om ’m weer op te halen. Helpen doe ik jullie graag, maar als ik moet terugkomen, kost me dat gewoon te veel tijd. M’n baas zal er toch al niet blij mee zijn als-ie hoort wat ik in zijn tijd allemaal doe.”

„Maak je nou niet druk, mijn vader weet ervan en hij zal je vanavond echt niet opbellen dat je ’m weer moet komen ophalen.” Sietse liep met Jelle naar het wrak toe om Hielke te helpen met het losmaken van de kabels, waarmee het wrak aan de kraan had vastgezet.

Goedkeurend liep de tweeling om het autowrak heen.

„Daar zullen we iets moois van maken, Hielke,” merkte Sietse op.

„Dat wordt de knaller van de wedstrijd!” reageerde zijn broer.

„Wat zijn jullie eigenlijk van plan met die schroothoop...?”

Jelle keek misprijzend. Hij kon zich niet voorstellen dat iemand er ooit zin in kon hebben om nog iets met dat geval te doen, behalve dan helemaal te slopen.

„Zie je vanzelf wel, Jelle. Dat blijft nog even geheim!” Sietse keek zijn broer lachend aan. „Jelle, bedankt! Wat ons betreft, kun je nu wel gaan.”

„Dat zal ik meteen doen, want ik moet over een kwartier in Jonkersveen zijn om een vracht hout te laden. Tot ziens, jongens, en veel plezier met je mooie nieuwe auto!”

Bij het starten braakte de diesel een zwarte wolk rook uit, waarna Jelle van het erf afreed.

De jongens liepen naar de weg en keken hem na.

„Hé, wat moest die vrachtauto bij jullie? Krijgen jullie een nieuwe zandbak?!” Het was Gerben Zonderland, eigenaar van een boerderij, een textielatelier en een meubelzaak in het dorp Lenten.

Verrast draaiden Hielke en Sietse zich om.

„Nee, die kwam zomaar even langs om een praatje te

maken,” antwoordde Sietse.

„Ja, ja, een vrachtauto die even langskwam om een praatje te maken. En jij denkt dat ik dat geloof? Zeg, waar zie je me voor aan? Zat er toevallig niet nog iemand achter het stuur?”

„Eh, ja, Jelle Zijlstra. Maar wat hij kwam doen, gaat je niets aan,” kapte Sietse eventuele volgende vragen van Gerben meteen af.

„Zo, en sinds wanneer hebben jullie geheimen voor mij? Het moet wel iets heel bijzonders zijn, waar jullie mee bezig zijn, dat ik het niet mag weten.”

„Dat is ook zo, Gerben,” kwam Hielke ertussen. „En we willen voorlopig niet dat iemand weet wat we aan het doen zijn, zelfs jij niet.”

„Nou, ik vind het maar raar. Heeft het soms iets te maken met het feest rond de opening van het hotel?”

„Misschien,” was het vage antwoord van Hielke.

„Goed, ik begrijp dat jullie er niets over willen zeggen. Als je maar weet dat ik geen geheimen voor jullie heb. Weten jullie soms waar je vader is? De hefinstallatie van een van de trekkers is stuk. Is-ie achter bezig?”

Meteen trok Sietse Hielke naar zich toe. Fluisterend zei hij tegen hem: „Zorg dat hij niet naar de achterkant van de werkplaats gaat. We moeten hem hier zien te houden.”

„Wat doen jullie toch geheimzinnig? Jullie hebben toch niets te verbergen?” Gerben werd nu met de seconde argwanender. „En waarom is jullie vader er niet? Hij is er altijd om deze tijd.”

„Daar heb je gelijk in, Gerben, maar pa moest even weg.” Sietse liep verder het erf op, waardoor hij een vrije doorgang van Gerben naar de werkplaats min of meer blokkeerde.

„Daar komt pa al aan, Gerben. Dan kun je hem zelf uitleggen wat er aan de hand is.” Hielke zag de bestelbus, die vader Klinkhamer een paar weken geleden had gekocht, van de Polderdijk afkomen.

Een paar tellen later stapte de smid uit, waarna hij bijna besprongen werd door Gerben. „Klinkhamer, ik heb u nodig!”

„Ho, Gerben, ik had wel het idee dat je tevreden was met mijn werk, maar je hoeft me er niet voor onder de voet te lopen! Vertel eerst eens rustig wat eraan schort.”

Snel legde Gerben hem uit wat het probleem met de trekker was. „Maar dat is niet het enige, Klinkhamer. Die zoontjes van u spoken wat uit. Ze willen me niet zeggen waar ze mee bezig zijn. Wist u dat er twee minuten geleden hier een vrachtauto was? Volgens de jongens kwam die auto een praatje maken, gelooft u dat?”

„Oh, die vrachtauto? Waarop Jelle Zijlstra rijdt?”

Hielke en Sietse knikten.

„Aha, die heeft natuurlijk de cro...”

„Pa, niets zeggen, dat moet nog even een geheim blijven.”

Sietse probeerde zoveel mogelijk overtuiging in zijn stem te leggen, zodat het zijn vader onmiddellijk duidelijk werd dat hij hierover zijn mond moest dichthouden.

„Je hoort het, Gerben, ik mag niets zeggen. Voorlopig mag niemand ervan afweten.”

„Nou, het is me wat moois. Heb ik ooit geheimen voor jullie gehad?”

„Dat weet ik niet, Gerben, daar zijn het nu eenmaal geheimen voor!” Klinkhamer gaf Gerben een klap op zijn schouder en knipoogde naar zijn zoons. Vervolgens opende hij de deur van de werkplaats. „Kom binnen en wind je niet zo op over zoiets onnozels.”

Toen de deur achter Gerben en de smid dichtging, zei Sietse:

„Hielke, kom mee. We zullen een zeil over de auto leggen, dan ziet niemand er iets van.”

„Goed, dan gaan we daarna Kees halen. Die kan ons straks wel helpen.”

„Ja, als hij maar niet bang is om zijn handjes vuil te maken.”

De Kameleon beukte op de golven. Hielke en Sietse waren

op weg naar de Woudaap, de watermolen die aan het meer stond. Er stond een aardige wind en plukken wolken schoven regelmatig en snel voor de zon langs. Hielke en Sietse tuurden naar de Woudaap, in de hoop dat Kees ergens buiten te zien was. Dichterbij gekomen, zagen ze dat er wel iemand rond de Woudaap liep. Het was de vader van Kees en hij liep vrij snel, maar enigszins gebogen, net alsof hij iets of iemand besloep. Wie dat was, zagen de jongens al vlug. Aan de andere kant van de molen verscheen Kees, die al net zo rond de molen sloop als zijn vader.

„Moet je die twee eens zien, Hielke. Ze lopen elkaar als een stel Indianen achterna! Wat zal Kees nu weer hebben uitgehaald?”

„Geen idee, maar van Kees kun je alles verwachten. We zullen het zo wel horen. Als je er rustig naartoe vaart, krijgen ze ons niet zo snel in de gaten.”

Op het moment dat ze Kees wat beter konden zien, bleek dat hij een groot dienblad in zijn handen hield, waarnaar hij aandachtig keek. Erop stonden een aantal koppen koffie, wat glazen en nog wat. Toen ze nog dichterbij waren gekomen, zagen ze wat het was: het waren vier gebakjes. Hielke en Sietse keken elkaar eens aan. Veel gelegenheid om over Kees en zijn dienblad na te denken, kregen ze niet, omdat hij inmiddels weer achter de Woudaap was verdwenen.

Een tel later verscheen Dijkstra, die nog steeds achter Kees aan bleef lopen. Hij zag de Kameleon wel en legde met een bezwerend gebaar een vinger op zijn mond.

Opnieuw kwam Kees eraan. Hij zag zijn vrienden nu ook en maakte snel een hoofdbeweging naar het dienblad. Hij had waarschijnlijk het idee dat zijn vader zijn vrienden nog niet gezien had en zei ook niets.

Hielke en Sietse begrepen bitter weinig van het tafereel dat zich voor hun ogen afspeelde.

„Wat zijn die twee in vredesnaam aan het doen, zeg? Zo gek heb ik ze toch zelden rond de molen zien lopen.” Sietse meerde de Kameleon zacht tegen de wal af.

„Nee, en wat Kees nu met dat dienblad moet? Het lijkt er niet op dat die twee ruzie hebben. Dijkstra loopt niet te schreeuwen, dus het zal wel meevallen,” besloot Hielke. Na nog een rondje om de Woudaap te hebben gelopen, stopte Kees voor de voordeur. Even later voegde zijn vader zich bij hem. Hielke en Sietse zagen dat Dijkstra het dienblad van Kees zeer nauwkeurig bekeek. Hij tilde de kopjes op en keek op de schoteltjes, het leek of hij de inhoud van de glazen controleerde en als laatste stak hij bijna zijn neus in de gebakjes om te zien of ze nog compleet waren.

„Hé, kunnen jullie ons misschien uitleggen wat jullie doen? Helemaal normaal lijkt het me niet,” zei Sietse spottend.

„Ik ben aan het oefenen voor ober,” riep Kees.

„Voor ober? Maar wie wil jou hebben als ober? Dat zou ik als cafébaas veel te gevaarlijk vinden! Je kunt nog niet eens zonder een been te breken je bed uit stappen, laat staan met een vol dienblad op een terras rondlopen!” Sietse keek meewarig naar Kees.

„En wat denk je van gebak, Sietse. Als je bij Kees gebak bestelt, moet je nog maar afwachten of je het ooit krijgt. Dat verdwijnt onderweg!” Hielke moest hard lachen. Hij stapte uit en bond de Kameleon vast. Sietse volgde zijn broer en legde de Kameleon ook aan de achterkant vast.

Dijkstra kwam er nu ook tussen en zei: „Hou even op, jongens. Kees en ik zijn aan het oefenen voor het nieuwe baantje waar Kees over een maand mee begint.”

„Een baantje voor Kees? Nee, die is goed! Sinds wanneer wil Kees werken?” Sietse keek nu nieuwsgierig op het dienblad, waarmee Kees nog steeds in zijn handen stond.

„Ja, ik ga op de zaterdagen op het terras bij het hotel werken, als het geopend is. Ze willen me graag hebben, vooral als ik wat meer ervaring krijg.”

„En daarom zijn we aan het oefenen,” vulde Dijkstra zijn zoon aan. „Omdat de bestellingen altijd haastig moeten worden gebracht, is het goed dat Kees nu al ervaring krijgt in het zo snel mogelijk lopen met een vol dienblad. Dan lukt het hem over een maand vast wel de koffie zonder te morsen te serveren.”

„Nou, ik vind het leuk, hoor, maar wat doet dat gebak dan op het dienblad?” wilde Hielke weten.

Voordat Kees kon antwoorden, was zijn vader hem al voor. „Dat is de beloning als hij het goed doet. Maar het dient ook om Kees te trainen dat hij met zijn pootjes van de taart moet afblijven, hè, Kees?”

„Ja, pa,” zei Kees, terwijl hij schaapachtig keek omdat zijn vader hem zo in de maling nam in het bijzijn van zijn

vrienden.

„Maar één ding is me toch nog niet helemaal duidelijk,” merkte Sietse op, die inmiddels zijn lachen nauwelijks kon houden. „Waarom liep u dan achter Kees aan?”

„Dan kon ik controleren of hij toch niet stiekem een lik van het gebak nam!”

Hielke en Sietse hadden het nu niet meer en lagen in een deuk.

Toen ze weer wat gekalmeerd waren, zei Dijkstra: „Komen jullie ook maar mee naar binnen, dan krijgen jullie ook een gebakje. Voor Kees zijn vier taartjes toch te veel.”

Hielke en Sietse keken elkaar aan, met een blik in hun ogen van: nee, hoor!

„Zeg, Kees, nu je geld gaat verdienen, hoeft je natuurlijk niet meer bij ons te komen bietsen om een kroket..”

„Of de patat van iemand anders op te eten!” vulde Hielke zijn broer aan.

„Maar wat ga je met het geld doen?”

„Dat weet ik nog niet precies, in ieder geval niet alleen maar gebak kopen,” reageerde Kees kortaf en hij keek met een strakke blik over het water. Hij was nog niet vergeten hoe zijn vrienden hem een half uur geleden hadden staan uitlachen. Terwijl Sietse de Kameleon snelheid liet minderen, omdat ze

de brug over de vaart naderden, vroeg hij: „Ga je er een cd-speler van kopen? Of een paar nieuwe computerspelletjes?” „Misschien, dat zie je vanzelf wel,” was het nietszeggende antwoord. Kees had er lol in dat hij nu iets had, waarmee hij de nieuwsgierigheid van zijn vrienden had gewekt.

Sietse haalde zijn schouders op en stuurde onder de brug door. Hielke groette de brugwachter en stond even later klaar om, in het boothuis achter hun huis, als eerste uit de Kameleon te springen.

Nadat de Kameleon was vastgelegd, liepen ze met z'n drieën naar het autowrak dat onder een zeil lag.

De jongens haalden het zeil weg, waarna Kees verbaasd uitriep: „Wauw, wat een ding, zeg! En daar gaan jullie mee rijden? Hij zit van achteren anders goed in elkaar, zeg. Die heeft vast een vrachtwagen achterop gekregen. Hoe komen jullie aan zo'n sloopauto?”

„Mijn vader heeft hem bij een sloperij in Middenveen zien staan. Hij vond het wel een leuke wagen voor ons om aan te sleutelen.”

„En vond je moeder het wel goed dat je vader dat wrak heeft laten komen?” vroeg Kees.

„Mijn moeder vindt alles goed, zolang we maar niets bij haar in de slaapkamer zetten!” merkte Hielke op.

„Nou, dat kan ook moeilijk, daar is dit ding veel te groot voor,” zei Kees.

„Man, vat alles toch niet zo letterlijk op!” reageerde Sietse.

„Oké, maar mijn ouders zouden zoiets nooit goedvinden,” ging Kees verder.

„Geeft niet, hier kan het wel.” Sietse liep voor de zoveelste keer goedkeurend rond de auto. „Hij heeft van achteren inderdaad een flinke klap gekregen, maar dat geeft niet. We moeten er toch nog een hoop aan doen. Het moeilijkst zal het maken van de kooi zijn,” besloot Sietse.

„Een kooi?” vroeg Kees.

„Ja, een veiligheidskooi,” antwoordde Sietse. „En de radiator moet naar achteren...”

„Gaan jullie die auto soms helemaal verbouwen?” wilde Kees weten.

„Daar komt het wel op neer,” reageerde Hielke.

„En hoe wil je dat gaan doen?” vroeg Kees, die begon te twifelen of het wel zo slim was geweest om zijn hulp toe te zeggen. Hij wist nog steeds niet goed wat zijn vrienden precies van plan waren. „Jullie hebben me gezegd dat er wat te sleutelen viel en dat jullie dat alleen niet konden doen. Om zo’n kooi te maken, moet je wel goed kunnen lassen. Dat gaan jullie toch niet doen?”

„Nee, natuurlijk niet,” antwoordde Hielke. „Dat doet mijn vader, die helpt ons daarbij. Maar bij het eruit slopen van alle bekleding en het snijden van de stalen gasbuizen, kunnen we jouw hulp goed gebruiken.”

„Stalen gasbuizen? Waar heb je die voor nodig?”

„Voor de veiligheidskooi in de auto, sufferd! Als je een keer over de kop gaat, dan moet je er toch zo weer uit kunnen kruipen?” zei Hielke.

„Nou, ik zou ook met zo’n kooi nooit met dat ding gaan rijden,” merkte Kees sceptisch op.

„Dat hoeft ook niet, dat doet mijn vader wel,” merkte Sietse op.

„Dat is ook zoiets. Dat je vader achter het stuur gaat zitten, dan ben je toch helemaal getikt?”

„Van jouw vader hoef je dat soort dingen niet te verwachten, nee. Mijn vader was meteen enthousiast over het idee van Hielke. Wij gaan met die auto meedoen met de autocross, die ze vanwege de opening van het hotel organiseren. Eerlijk gezegd, zag mijn vader het eerst ook niet zo zitten. Hij zei, toen we het erover hadden, meteen: ‚Daar komt niets van in, want jullie hebben je rijbewijs nog niet.’ Toen zei ik: ‚Maar, pa, jij hebt toch een rijbewijs, waarom doe jij niet mee?’ Dat vond-ie wel leuk en daarom gaan we nu dus toch aan de

gang!”

„Er moet anders nog heel wat aan gedaan worden.”

„Dat klopt. Daarom ben jij ook hier!” merkte Hielke lachend op. „We moeten niet alleen de buizen op maat maken, maar we moeten alle ramen eruit halen, de lampen gaan eraf, de bekleding gaat eruit, behalve de twee stoelen, de radiator moet naar achteren, want die zit voorin op een veel te kwetsbare plek en de tank moet eruit.”

„De tank? Maar hoe kun je dan rijden?”

„Jongen, van welke planeet kom jij? Je kunt toch zelf ook wel bedenken dat, als iemand boven op je kleunt, de auto zo in brand kan vliegen? Wat denk je als de tank in brand vliegt? Dan krijg je een fik, niet te kort. Daarom moet de tank eruit en komt er een bromfiets tankje in, met net genoeg benzine om de race uit te rijden, snap je?” Sietse slaakte een zucht.

„Alleen dat wat je echt nodig hebt om met de auto te rijden, blijft er op of aan zitten.”

„Als je wilt, kun je beginnen met het weghalen van de ramen.” Hielke begreep dat als ze zo nog langer tegen Kees zouden praten, hij weleens zou kunnen zeggen: bekijk het maar!

„Nou, goed. Waar kan ik het gereedschap vinden?”

„Daar staat een gereedschapskist,” wees Sietse hem.

„Trouwens, als het goed is, komt Louw straks ook. Die had

ook wel zin om mee te helpen. Hielke en ik gaan nu eerst een schutting neerzetten zodat ze vanaf de vaart niets kunnen zien.”

HOOFDSTUK II

Ik heb liever melk en müsli!

„Tarararaaa, vanmorgen is er iets geks gebeurd, toen het zonnetje aan de hemel stond, vlogen er tien koeien in het rond, en opeens klapten ze allemaal tegen de grond!”

Het laatste woord zong Gerben met een lange uithaal, terwijl hij over de Polderdijk reed. Hij was in een vrolijke bui, want het ging goed met de zaken. „Tarara, hé, opschieten met dat barrel. Geef dan toch eens een beetje gas, man! Wacht, ik zal die vent eens wakker maken.” Met zijn rechterhand vol op de claxon en met zijn rechtervoet vol op het gaspedaal, scheurde Gerben met veel kabaal langs een hevig schrikkende man. Kennelijk was de man, die nogal klein was en amper boven het stuur uitkwam, wat ingedut, want zijn schrikreactie was nogal heftig. Slechts met moeite wist hij zijn slingerende auto weer onder controle te krijgen, waarna hij op zijn beurt kwaad werd en zijn vuist dreigend uit het raam stak. De man schreeuwde iets naar de bestuurder voor hem, maar deze was al ver buiten gehooraafstand. Gerben kwam terug van een van de laatste besprekingen met

Van Galen, de projektontwikkelaar die de bouw van het hotel aan de zuidkant van het meer had gerealiseerd.

De bouw was inmiddels al zo ver gevorderd, dat over een maand de feestelijke opening zou plaatsvinden. In het atelier van Gerben legden de vrouwen en meisjes de laatste hand aan alle gordijnen en andere zaken die voor de inrichting van het hotel nodig waren.

Hij zou niet veel winst aan deze klus overhouden, maar Gerben was er apetrots op dat hij het werk voor de neus van de gespecialiseerde hoteldecorateurs had kunnen weggapen. Helemaal zonder medewerking van Van Galen was dat overigens niet gegaan, omdat die de iets hogere prijs van Gerben wilde betalen om het werk in Lenten te houden.

Van Galen had hem uitgelegd dat hij dat deed om het dorp zoveel mogelijk van de bouw en de exploitatie van het hotel te laten profiteren. De projektontwikkelaar had al voor het opstarten van de bouw regelmatig contact met Gerben gehad, om op de hoogte te blijven van de stemming in Lenten. Van Galen wilde vermijden dat hij door het hotel problemen zou krijgen met de inwoners van het dorp. Hij had de Lentenaren juist nodig om bij hem te komen werken!

Op dit moment waren het hotel zelf en het restaurant al voor het grootste deel klaar, alleen met de keuken wilde het nog

niet erg vlotten. Van Galen had daarover tegen Gerben geklaagd. Hij had hem gezegd dat hij het jammer vond dat niet alle leveranciers zich aan de afspraken hielden, zoals Gerben.

„Jodelooo, het gaat weer zo! We zijn weer thuis! Dag, kippetjes van me... ja, dan moet je maar oppassen, hoor!”

Luid getok en dwarrelende veren gaven aan dat Gerben wat al te enthousiast van de Polderdijk zijn erf was opgereden. De kip die een paar veren miste, maakte zich snel uit de voeten. Gerben stapte uit zijn auto, liep via de achterdeur naar binnen en riep: „Chantel, ik ben er weer! Hé, waar zit je?”

„Hier, ik zit hier!”

„Ja, maar waar is dat dan?”

„Dat kun je toch wel horen? Ik ben aan het spelen met je dochter.”

„Oh, ben je hier.” Gerben gaf zijn vrouw en dochtertje eerst een zoen, gaf Chantel daarna een bloemetje, dat hij achter zijn rug verborgen had gehouden, en ging toen zitten.

„En hoe is het gegaan?” vroeg Chantel aan Gerben.

„Prima. Van Galen was zeer tevreden toen hij hoorde dat we van de week kunnen beginnen met het ophangen van de gordijnen en vitrage. De week daarna kunnen we overal tapijt leggen. Dat zal me een werk worden, want het zijn nogal wat

meters die gelegd moeten worden.”

„Gelukkig dan maar dat die meubelzaak uit Middenveen heeft aangeboden om je te hel...” De rest van Chantels woorden was niet meer te horen omdat de bel ging.

„Wacht maar,” zei Gerben. „Ik ga wel, blijf jij maar met Anna-Renate spelen.” Hij liep de gang in, ondertussen een liedje neuriënd. „Pompom, pomperpom, wie zou dat zijn? Sinterklaas, die brengt me marsepein!”

Gerben was bij de voordeur gekomen en deed open. „En wat kan ik voor u...”

„Gerben Zonderland, wat voor chauffeur ben jij?”

Het was Zwart, in gezelschap van de man die Gerben tien minuten geleden nogal woest had ingehaald op de Polderdijk.

„Ik, eh...”

Verder kwam Gerben niet, want Zwart bulderde al weer. „Jij halfzachte wegpiraat, deze meneer hier, hoe heette u ook alweer?”

„Konrad Lentizs, agent.”

„Juist, ja.” Zwart keek even niet al te snugger. „Meneer Contactlens hier beschuldigt je ervan hem van de Polderdijk te hebben afgereden. Was jij inderdaad de automobilist die hem een minuut of tien geleden luid toeterend en veel te hard rijdend hebt ingehaald?”

Meneer ‚Contactlens’ knikte heftig.

„Ach, daar moet ik eens over nadenken. En is dat vandaag gebeurd?” Gerben vroeg het met zijn meest onschuldige gezicht.

„Ja, dat was vandaag en wel tien minuten geleden! Hou je maar niet van de domme, want Dijkstra heeft me er ook al over gebeld.”

„Dijkstra? Wat heeft die ermee te maken?” vroeg Gerben verbaasd.

„Hij werd gestoord in zijn middagdutje door dat getoeter van jou,” legde Zwart uit.

„Nou, we reden anders nog een stuk vóór de molen, hoor,” probeerde Gerben zich te verdedigen. „En die Dijkstra moet zich niet overal mee bemoeien!”

„Aha, dus je geeft toe dat je getoeterd hebt. Dat is alvast iets,” zei Zwart en triomfantelijk keek hij naar het mannetje naast hem.

De man keek op zijn beurt blij naar Zwart, omdat hij zag dat Zwart iemand was, die zich niet met een kluitje in het riet liet sturen.

„En hoe zit het met het te hard rijden? Ontken je dat nog steeds?”

„Weet je, Zwart, soms zit het gaspedaal weleens wat los...”

„Dan moet je auto hoognodig gekeurd worden. Er rijden al wrakken genoeg op de weg,” kwam Zwart ertussen.

„Zo erg is het nu ook weer niet, Zwart, maar soms gebeurt het zomaar.”

„Hoe bedoel je zomaar? En wat gebeurt er zomaar? Dat die auto te hard gaat rijden? Dat doet-ie echt niet uit zichzelf, hoor! Daar is nog altijd een bestuurder voor nodig. Of heb jij soms een auto die vanuit de ruimte wordt bestuurd, door allemaal kleine mannetjes die aan allerlei knopjes draaien om jouw auto te laten rijden? Man, laat me niet lachen.”

„Nou, dat over die kleine mannetjes moet je niet te hard zeggen, want daar naast je staat er een.”

Geschrokken keek Zwart naar het mannetje dat naast hem stond.

„Eh... eh... ja, goed. Maar je hebt me begrepen, hè? Je hoeft nog maar één keer de wegpiraat uit te hangen en ik sluit je op.”

„Alle mensen, Zwart. Het lijkt wel of ik ik-weet-niet-wat heb gedaan.” Gerben probeerde Zwart kalmerend toe te spreken.

„Waarom ben je zo kwaad op me?”

„Daarom. En laat het niet weer gebeuren, want je krijgt tien dagen water en brood.”

„Ik heb liever melk en müsli. Mag dat ook?”

Gerben kon zijn lachen bijna niet meer houden. „Ik heb het nu wel begrepen, Zwart.”

„Goed, dat is je maar geraden ook.” Zwart draaide zich om en zei: „Meneer Contactlens, de zaak is geregeld en...”

Terwijl Zwart en zijn ‚mannelijke’ naar de auto van de man liepen, gooide Gerben snel de deur dicht. Hij zakte van het lachen bijna in elkaar.

„Waarom sta je zo te lachen en wie was er aan de deur?” wilde Chantel weten, die natuurlijk nieuwsgierig was geworden naar het lange wegblijven van Gerben.

Onderbroken door de nodige lachsalvo’s vertelde Gerben wat er zojuist was gebeurd. „Je had die twee moeten zien, Chantel, je had ook krom gelegen!”

Nadat Gerben was uitverteld, liepen ze weer naar de kamer waar Chantel met Anna-Renate had gespeeld.

Chantel schonk iets in.

Nog na hikkend van het lachen, ging Gerben in een stoel zitten om bij te komen.

Na een paar minuten vertelde hij in het kort nog even de interessantste dingen uit het gesprek met Van Galen.

„Ik ben blij voor jou dat het tot nu toe allemaal zo goed loopt. Laten we hopen dat de oplevering van het hotel niet vertraagd wordt door de problemen met de keuken. Dat zou jammer

zijn van het feest dat over vier weken wordt gegeven.”

„Ja, maar ik denk dat het wel losloopt. Zeg, ik wilde voor het eten nog even squashen. Is dat goed?”

„Wat mij betreft wel, maar je weet het, op tijd zijn voor het eten, anders krijg je van mij ook water en brood!” zei Chantel met een lach.

„Liever melk en müsli!” gierde Gerben het weer uit.

Gerben had de fiets genomen, omdat de pas geopende squashbaan achter de school lag. Van zijn huis tot aan de squashbaan was hij zelfs op de fiets niet veel meer dan tien minuten onderweg en met de auto had hij inmiddels genoeg beleefd.

Hij was nog maar net van huis vertrokken of hij zag de Kameleon op het meer varen. Hij zwaaide, in de hoop dat de jongens hem zagen.

Die hadden hem kennelijk al in de gaten, want Hielke zwaaide meteen terug.

Gerben zag hoe Sietse de Kameleon naar de Polderdijk stuurde. Met een flinke vaart kwamen ze naar hem toe.

Gerben stopte en ging aan de rand van de weg staan. Op het moment dat de jongens vrijwel tegen de graskant lagen, riep hij hen toe: „Hé, zeeschuimers, hoe gaat het ermee? Hoe is het met jullie geheim?”

„Heel goed, Gerben! We werken er met z'n vieren aan. Over een paar weken zijn we klaar,” antwoordde Hielke hem.

Kees richtte zich op en riep naar Gerben: „Is er nog iets leuks gebeurd?”

„Ja, zeker weten. Moet je maar eens luisteren!” In geuren en kleuren vertelde Gerben wat hij met Zwart en zijn contactlens had meegemaakt.

Toen Gerben klaar was, lagen de jongens in de Kameleon ook dubbel.

Kees was de eerste die weer wat kon zeggen. „Gerben, je herinnert je toch nog wel het ongeluk van dat meisje op de fiets, van een paar weken geleden?”

„Ja, natuurlijk.”

„Daarom was Zwart zo kwaad. Met dat meisje is het gelukkig nog goed afgelopen, maar voor hetzelfde geld had Zwart nu wel een zwaar ongeluk in zijn dorp gehad. Mijn vader heeft al zo vaak geklaagd over dat te hard rijden op de Polderdijk.”

„Ja, goed, ik begrijp het wel en ik zal het nooit meer doen!” Gerben maakte aanstalten om met zijn fiets weg te rijden.

„Zeg, jongens, tot ziens. Ik ga naar de squashbaan. Lekker zweten! Jullie mogen je trouwens weleens wassen. Jullie zien aardig zwart. Is dat soms van de olie?”

„Dat klopt, Gerben, want we zijn een...”

Hier werd Louw onderbroken door Sietse. „Mondje dicht!”
„Oh ja. Dat is waar ook.”

„Het geeft niet, want Gerben is toch al doorgereden,” zei Hielke. „Kom, we gaan Kees naar huis brengen.”

Sietse duwde de Kameleon van de kant af en stuurde in de richting van de Woudaap.

Na een paar minuten waren ze er, waarna Kees op de wal stapte.

Hij riep nog een groet naar zijn vrienden, die alweer op weg waren naar het dorp.

„Jullie vader zou toch ook gaan squashen?” vroeg Louw aan de tweeling.

„Dat klopt,” antwoordde Hielke. „Hij wil het zelf, maar mijn moeder zit er ook achter. Zij vindt dat pa wat aan zijn conditie moet doen. In de werkplaats staat hij alleen maar, of hij zit.”

„Het is anders te hopen dat er van dat squashen niets komt, anders kan die Van de Akker meteen een aannemer laten komen!” merkte Louw gekscherend op.

„Hoezo?” reageerde Hielke.

„Nou, als je vader tegen dat balletje begint te meppen, slaat-ie hem dwars door de muur heen!”

„Oh, dat zal wel meevallen, hoor! Hij zal heus wel opletten wat-ie doet.”

„Er verandert de laatste tijd veel in het dorp, vinden jullie ook niet?“ merkte Sietse op. „Je kunt nu al squashen en bij het hotel zijn ze van plan drie tennisbanen en een golfbaan aan te leggen. Dan kunnen we in het dorp ook eens wat aan andere sporten doen.“

„Is zeilen en surfen opeens niet leuk meer?“ vroeg Louw zich hardop af.

„Natuurlijk wel, maar iets anders kon je toch nooit doen?“ viel Hielke zijn broer bij.

„Daar heb je gelijk in.“ Louw was even stil. „Denken jullie dat jullie mogen starten in die autocross? Je vader rijdt wel, maar jullie zijn toch minderjarig?“

„Ze hebben er bij het organisatiecomité even een tijdje over moeten praten, maar het kon.“

„Nou, mij niet gezien,“ merkte Louw op.

„Zeg, Sietse, ik ben ook heel benieuwd hoe pa het ervan af zal brengen. Wat denk jij?“

„Tja, ik weet het ook niet, maar hij heeft in dienst veel in jeeps gereden en...“

„Dit zijn alleen geen jeeps. Hier moet je snel en behendig zijn,“ zei Hielke.

„Rijden jullie om beurten mee of hebben jullie geloot wie altijd naast je vader mag zitten?“ wilde Louw weten.

„We rijden om beurten mee,” legde Hielke uit.

„En wanneer gaan jullie weer verder met dat wrak?”

„Volgende week, want vader heeft niet eerder tijd. Hij moet de kooi van gasbuizen erin lassen. Dat is nogal een lastige klus en het moet goed gebeuren, anders komen we niet door de keuring heen,” zei Hielke.

„Keuring? Ik dacht dat je zo met elk wrak kon crossen?” vroeg Louw zich af.

„Nee,” antwoordde Hielke. „Je moet aan allerlei voorschriften voldoen voordat je mag meedoen. Ze letten heel erg op de veiligheid van de crossers, weet je.”

„Opletten, we varen zo het kanaal in. Hé, nee, toch maar niet.” Sietse keek opeens scherp naar de plaats waar het hotel lag. „Hebben jullie dat ook gezien?”

„Wat gezien?” vroegen de andere twee tegelijk.

„Die rook boven het hotel.”

„Welke rook? Ik zie geen rook,” zei Hielke.

„Ik nu ook niet meer, maar ik wil wel even kijken. Stel je voor dat er iets met het hotel zou gebeuren.” Sietse stuurde de Kameleon handig achter een vrachtboot om en gaf gas.

Grommend richtte de Kameleon zijn boeg op uit het water.

Hadden ze daarnet rustig gevaren, nu stoven ze over het meer. Hielke ging snel achterin zitten om niet helemaal nat te

worden van het opspattende boegwater.

„Ik zie nog steeds niets, Sietse,” zei Louw.

„Wacht maar, we zijn er zo.” Sietse nam vlak voor de nieuw aangelegde jachthaven van het hotel gas terug. De boeg van de Kameleon zakte, hij leek wel een zwaan die landde, terug in het water. Langzaam liet Sietse de Kameleon naar de aanlegsteiger glijden. Zodra het kon, sprong Hielke op de steiger en bond de Kameleon vast aan een van de ogen die in de steiger zaten.

Sietse en Louw volgden hem een tel later.

De jongens renden naar het hotel. Het lag er verlaten bij. In het haventje lag een woonboot, waar de jongens geen aandacht aan schonken.

Nu liepen ze voor het lange gedeelte langs waar de eigenlijke kamers van het hotel waren. Er was niets bijzonders te zien. Vervolgens passeerden ze de receptie. Ze zagen dat de stratenmakers het pad, dat van de receptie naar een van de hoeken van het haventje liep, bijna klaar hadden. De jongens klommen over een hoop stenen en liepen naar de receptie toe.

„Gaan we naar binnen?” vroeg Louw.

„Zeker weten,” antwoordde Sietse. „Ik wil weten of er toch niet iets loos is.”

Hielke en Louw volgden hem.

Na een poosje te hebben rondgekeken, zei Hielke: „Niets te zien, maar wat ziet het er luxe uit, zeg. Hier zou ik ook wel een tijdje willen logeren!”

„Haal je bankrekening dan maar leeg, want reken erop dat het een berg geld kost,” reageerde Sietse.

Louw liep vanuit de receptie een gang in, die naar de achterkant van het lange gedeelte met de hotelkamers liep.

Dit gedeelte was in de vorm van een halve maan gebouwd.

Een deel van de kamers keek zo op het haventje van het hotel uit. Een ander deel had uitzicht over het meer. Het hotel had niet meer dan twee verdiepingen.

Het was een van de eisen geweest van de Vereniging voor de bescherming van het meer van Lenten. Van Galen was ermee akkoord gegaan op voorwaarde dat hij dan wat grond kon bijkopen, omdat hij vast wilde houden aan het aantal kamers dat in het oorspronkelijke plan was opgenomen.

Om horizonvervuiling tegen te gaan, had de Vereniging hiermee ingestemd, als Van Galen dan weer wat bosjes tussen het hotel en het meer zou laten planten. Het hotel zou dan vanaf het water bijna niet meer te zien zijn.

„Wat een kamers, hè?” riep Louw uit. Hij was een van de kamers ingelopen. „Moet je eens kijken wat een ruimte. En

moet je die badkamers zien. Daar kun je met een heel elftal tegelijk onder de douche!” Louw liep terug naar de gang die van de receptie kwam. Hij had in die gang een trap gezien, die natuurlijk naar de eerste verdieping ging. Bovengekomen, zag hij wat een schitterend uitzicht de toekomstige hotelgasten zouden hebben.

Hielke en Sietse kwamen op zijn verbaasde uitroepen ook naar boven.

„Je hebt gelijk, Louw, dit is inderdaad helemaal te gek,” merkte Sietse op.

„Zie je jezelf hier al zitten, met een dikke sigaar in je mond en Kees die je een drankje komt brengen!” Hielke zakte door zijn knieën, net alsof hij zat, en legde zogenaamd zijn sigaar op een denkbeeldige asbak. Met een bekakte stem zei hij: „Zet daar maar neer, knul. En mors de volgende keer niet zoveel!”

Sietse en Louw moesten lachen.

„Kom op, we gaan weer naar beneden. Ik wil toch nog even verder kijken,” merkte Sietse op.

Ze liepen nu weer naar de receptie toe en gingen aan de overkant van de entree het restaurant in.

„Niet gek hier, vinden jullie ook niet?” Hielke keek bewonderend rond.

„Nee, dat begint er al goed uit te zien.” Louw keek ineens nadenkend. „Hé, wij lopen hier nu wel zo rond, maar eigenlijk zou dat niet moeten kunnen.”

„Hoezo?” vroeg Hielke.

„Er is hier helemaal geen toezicht. Normaal gesproken is zo’n bouwterrein toch afgesloten?”

„Nou je het zegt, dat is waar ook.” Sietse herinnerde zich door die opmerking ineens wat ze in het hotel kwamen doen. Ze hadden rook gezien! „Jongens, we zouden op zoek gaan naar die rookpluim. Kom op, straks is er wel wat aan de hand!”

Buitengekomen rende Sietse over het terras naar de steigers om een goed overzicht te krijgen.

„Hé, komen jullie?” riep hij naar zijn vrienden.

Hielke en Louw kwamen het terras oplopen.

Sietse zag niets wat hem opviel, maar voor de zekerheid wilde hij toch nog even naar het keukengedeelte, dat aan de achterkant van het restaurant lag.

Plotseling zag hij het.

Hielke en Louw zagen het nu ook, want de vlammen braken opeens door het dak van de keuken heen.

„Brand!” schreeuwde Sietse. „De keuken staat in brand!”

HOOFDSTUK III

Brand in het hotel

„Rennen, kom op, naar de Kameleon! We moeten pa waarschuwen!” Sietse sprintte naar de Kameleon, sprong achter het stuur en startte de motor.

Hielke en Louw waren er inmiddels ook en binnen drie tellen had Hielke de Kameleon losgemaakt en van de steiger geduwd.

Onmiddellijk gaf Sietse vol gas vooruit en hij stuurde scherp naar stuurboord. De Kameleon draaide bijna om zijn as en richtte zijn boeg naar de havenuitgang. Met een hoge golf achter zich aan, vloog de Kameleon over het water in de richting van de brug over de vaart.

Op de brug stond Zwart een praatje te maken met de brugwachter.

Op het aanzwellende geluid dat de brullende motor van de Kameleon maakte, draaide hij zich om. „Wel, potverdikkeme! Leren die jongens van Klinkhamer het nu nooit! Vanmiddag die wegpiraat van een Gerben en nu weer dat stelletje zeepiraten van Klinkhamer. Dit loopt echt de

spuigaten uit, brugwachter. Straks worden we aan alle kanten voorbij gescheurd. Hé, onmiddellijk stoppen, anders gaat die boot aan de ketting! Stoppen!!!” schreeuwde Zwart. Hij was echt kwaad.

„Zwart roept dat we moeten stoppen, Sietse.” Hielke keek gespannen naar zijn broer.

„Niets mee te maken, we moeten pa waarschuwen. Dan kan hij de brandweer bij elkaar roepen. Als we te veel tijd verliezen, fikt straks het hele hotel af.” Met een verbeterd trek op zijn gezicht stuurde Sietse de Kameleon onder de brug door. Hij lette niet op de roepende en met zijn vuist zwaaiende Zwart.

In een mum van tijd lag de Kameleon naast het boothuis. Hielke sprong eruit en rende naar de werkplaats toe. In de werkplaats was niemand te zien. Wel zag hij dat zijn vaders werkschort slordig over de werkbank lag.

Snel, het huis in, flitste het door zijn hoofd.

In de keuken trof hij zijn moeder die, aan de haast waarmee Hielke de keuken kwam instormen, begreep dat er iets ernstigs gebeurd moest zijn. „Als je je vader zoekt, die is al met de brandweer onderweg naar het hotel. Wilde je dat komen zeggen?”

„Ja, je bent een schat, ma, dat je het zo snel begrijpt. De

keuken van het hotel staat in de fik. Straks gaat het hele hotel eraan. Ik ga er weer heen met Louw en Sietse, hoor.

Misschien dat we nog ergens mee kunnen helpen. Dag!”

„Passen jullie wel op? Je weet nooit...”

Maar Hielke was alweer bij de Kameleon en hoorde de laatste woorden van zijn moeder niet meer. Hij kon wel raden wat de rest van haar woorden was.

Opnieuw draaide Sietse de Kameleon razendsnel en hij stuurde naar de brug.

Daar stond Zwart nog steeds, nu met een megafoon in zijn hand. Door de megafoon van de brugwachter, die deze altijd klaar had liggen, gebod Zwart de jongens bij de brug aan te leggen.

„Sietse Klinkhamer, leg aan bij die brug of ik zweer je dat die boot anders nooit meer zal varen!”

Zwart keek zo dreigend, dat Sietse het raadzamer vond zijn bevel op te volgen. Uiteindelijk was de brandweer al op weg, dus zoveel haast hoefden ze nu ook weer niet te maken.

Toen Sietse onder de brug door was gevaren, moest hij een draai maken om bij de steiger van de brug te kunnen aanleggen.

Zijn snelheid was nog te hoog om Zwart zo aan boord te kunnen laten stappen.

Zwart zag dit echter als een poging van de jongens om alsnog te ontsnappen. „Sietse, je bent gewaarschuwd!” riep hij opnieuw door de megafoon. Terwijl Zwart zijn laatste woorden uitsprak, zag hij dat de Kameleon al bijdraaide. Meteen gaf hij de megafoon aan de brugwachter, die bezorgd naar het apparaat keek omdat Zwart er wel heel hard in had staan schreeuwen.

Zwart sprong van het talud naast de brug en wachtte niet eens totdat de Kameleon stil lag voordat hij erin sprong. „Jongens, naar de brand. Meteen! En snel!”

„Krijgen we dan geen bekeuring?” vroeg Sietse. „Dat we daarnet zo hard voeren, was alleen maar om m’n vader te waarschuwen dat er brand was uitgebroken in het hotel.”

„Ja, dat heb ik inmiddels begrepen. Toen jullie de vaart invoeren, hoorde ik de sirene van de brandweer. Meteen werd het me duidelijk waarom jullie zoveel haast hadden. Maar laat ik zulk gescheur op het water nooit meer zien, want ik neem dat ding in beslag. Al heten jullie tien keer Klinkhamer, begrepen?”

„Ja, Zwart, maar mogen we nu nog één keer scheuren, anders komt u misschien te laat,” vroeg Sietse.

„Eh, ja, natuurlijk.”

Sietse gaf vol gas en weg waren ze.

Aan de achterkant van het hotel was intussen de brandweerauto van Lenten aangekomen. De mannen hadden, onder leiding van Klinkhamer, al een aantal stralen water op de brandende keuken staan.

Met twee slangen pompten ze water uit het haventje, zodat het vuur al na korte tijd onder controle was. Geblust was het echter nog niet en de brandweer kon niet voorkomen dat het dak van de keuken voor een deel instortte. Het was dus voor iedereen levensgevaarlijk om de ruimte waar eens de keuken was, te betreden.

Pas na ongeveer een uur nablussen, toen Klinkhamer het sein 'brand meester' gaf, gingen er twee brandweermannen voorzichtig naar binnen.

Sjollema en Van der Hoek droegen gasmaskers en brandwerende kleding.

Na een minuut kwamen ze echter alweer samen naar buiten. Van der Hoek was de eerste die zijn gasmasker af had. „Het plafond kan elk moment naar beneden komen. Dat moet eerst gestut worden voordat het veilig genoeg is om een onderzoek in te stellen.”

„Goed, daar moeten we dan maar tot morgen mee wachten. Je weet zeker dat er geen gewonden waren? Of nog erger?” Klinkhamer wist dat dit laatste een van de meest afschuwelijke

dingen was, die je als brandweerman kon meemaken.

„Niet voor zover wij hebben kunnen zien,” gaf Sjollema te kennen.

„Oké, dan gaan we weer inpakken.” Op dat moment zag de smid dat Van Galen naar hem toekwam. „Dag, meneer Van Galen. Het is goed dat u er bent. Helaas is de aanleiding niet zo leuk.”

„Nee, Klinkhamer, dat zou je wel kunnen zeggen. Ik ben in ieder geval heel erg blij dat u er met uw manschappen zo snel bij was. Dat had ik, eerlijk gezegd, niet verwacht van een dorpsbrandweer.”

„Dank u. We oefenen regelmatig en dat heeft toch zijn nut, zoals u ziet.”

„Ja, en ik ben al helemaal blij dat het vuur niet is overgeslagen naar de rest van het hotel. Zelfs het restaurant lijkt niet erg veel schade te hebben opgelopen.”

„Daar lijkt het inderdaad op, maar dat zal eerst moeten worden onderzocht.”

Met een trieste blik keek Van Galen naar de nog narokende resten van de keuken. Hij keek op toen hij hoorde dat er iemand naar hem toe kwam lopen. „Hé, Van Winsum, goed dat je zo snel hebt kunnen komen. Wanneer denk je dat deze schade weer hersteld kan zijn?”

Van Winsum was iemand van het architectenburo, die door Van Galen en de aannemer gevraagd was het dagelijks toezicht op de bouw te houden. Aan het eind van de middag was hij nog even naar het hotel gegaan om het een en ander te controleren.

„Het lijkt me allemaal niet zo vreselijk ingrijpend wat er vernieuwd moet worden. Die muur daar staat in een paar dagen weer en het dak zal ook niet te veel problemen geven. Maar we moeten het natuurlijk opnemen met de aannemer. Kijken of hij er een paar man extra op kan zetten, zodat de schade snel is hersteld.”

„Van Winsum, ik reken op jou en de aannemer, dat jullie, ondanks deze buitengewoon vervelende zaak, het hotel alsnog op de afgesproken datum kunnen opleveren.”

„We zullen ons best doen, meneer Van Galen.”

„Klinkhamer, heeft u er een vermoeden van wat de oorzaak van de brand geweest zou kunnen zijn?”

„Nee, eerlijk gezegd nog niet. Dat moet het onderzoek uitwijzen.”

Van Galen staaarde daarop wat voor zich uit en zei: „Het is niet te hopen dat het is aangestoken door iemand die tegen de bouw van het hotel is. Dan kan ons nog veel meer te wachten staan.”

„Ach, meneer Van Galen, er lopen wel een paar heethoofden rond in het dorp, maar ik geloof niet dat die zover zullen gaan, dat ze iets in brand steken,” reageerde Klinkhamer. „Het spijt me, maar ik moet nu naar mijn mannen toe. De auto is klaar voor vertrek.”

„Oh ja. Natuurlijk, gaat uw gang. En ontzettend bedankt dat u en uw mannen er zo snel bij waren.”

„We doen ons best,” besloot de smid en hij liep weg, Van Galen alleen achterlatend.

Opnieuw keek Van Galen naar de rokende keuken. In zichzelf mompelend zei hij: „Toch weet je het maar nooit, Klinkhamer, je weet het maar nooit.”

Opeens schrok hij op uit zijn overpeinzing. „Zeg, Van Winsum, is de politie er al?”

„Ja, meneer Van Galen. De agent staat daar. Zal ik hem even halen?”

„Graag, wil je?”

Van Winsum liep naar Zwart toe, die stond te praten met Klinkhamer. De smid zat al in de cabine van de brandweerauto en zag dat Van Winsum op Zwart wees. Hij groette Zwart en zei: „We zien elkaar morgen wel. Daar komt iemand aan die wat van je wil. Tot ziens.”

Van Winsum legde Zwart uit dat Van Galen hem wilde

spreken. Met z'n tweeën liepen ze naar Van Galen toe.

Deze nam meteen het woord. „Dag, agent, ik neem aan dat u deze brand nader zult onderzoeken?”

„Zeker, meneer Van Galen. Ik ben al begonnen met mijn onderzoek, want ik was vrijwel gelijk met de brandweer ter plaatse.”

„Uitstekend, en ik vind het fijn om te horen dat u er ook al zo snel was.”

„Dank u,” zei Zwart. „Dat had ik overigens te danken aan de zoons van de brandweercommandant. Zij hebben mij met hun boot, de Kameleon, overgevaren.”

„De Kameleon, zei u? Die naam heb ik meer gehoord. Komt die naam u niet bekend voor, Van Winsum?”

„Eerlijk gezegd niet, meneer Van Galen, maar ik kom dan ook niet uit Lenten.”

„Nou, goed.” Van Galen wendde zich weer naar Zwart. „Wilt u zo vriendelijk zijn die jongens te bedanken?”

„Natuurlijk, meneer Van Galen. Dat zal ik doen.”

„Heren, ik groet u, want ik kan hier toch niets meer doen. Agent, wilt u mij onmiddellijk op de hoogte brengen zodra u iets weet over de oorzaak van de brand?”

„Komt in orde, meneer Van Galen. Tot ziens.”

„Ja, tot ziens. Jij ook, Van Winsum, tot ziens.”

„Tot ziens, meneer Van Galen.”

De volgende dag was de brand hèt onderwerp van gesprek in Lenten. Er waren mensen die zeker wisten dat een aantal aktievoerders, die indertijd hadden deelgenomen aan de bezetting van het weiland waarop nu het hotel werd gebouwd, de bouw wilden saboteren^[1]. Anderen zeiden dat het die jaloerse lui uit Jonkersveen wel weer zouden zijn geweest; weer anderen zeiden dat ze iemand vlak voor de brand in het hotel hadden zien rondscharrelen. Uiteindelijk wist niemand de ware toedracht van de brand. De meest wilde verhalen deden dan ook de ronde, niet in de laatste plaats in de smederij van Klinkhamer.

„En ik zeg jullie dat de brand is aangestoken door de waterman van het meer van Lenten.”

„Gerben, kun je je verziensels misschien ergens anders gaan vertellen?” was de reactie van de smid. Hij had die ochtend nog vrijwel niets kunnen doen. Om negen uur had een journalist van Het Nieuws van Lenten hem al een half uur geïnterviewd, daarna had de burgemeester hem opgebeld om te vertellen dat hij zeer tevreden was met de manier waarop de brandweer een ramp had weten te voorkomen. De burgemeester vertelde ook dat Zwart zeer tevreden was geweest over de hulp van Klinkhamers zoons en ten slotte

had meneer Van Galen de burgemeester opgebeld om te vertellen dat hij zeer tevreden was over de wijze waarop de politie en brandweer van de gemeente zijn hotel hadden gered. De burgemeester kon Klinkhamer ook meedelen dat meneer Van Galen het dorp hiervoor op gepaste wijze zou belonen. Kortom, iedereen was zeer tevreden, maar hij zat nog met een paar klussen die vandaag af moesten.

Helaas, de werkplaats stond vol met mensen. Niet alleen Gerben was er, maar Zwart stond er, Van de Akker, een aantal boeren uit de omgeving, moeder Klinkhamer en twee vriendinnen uit het dorp, en natuurlijk de vier vrienden.

„Hè, toe, pa, laat hem zijn verhaal vertellen. Misschien valt er weer wat te lachen,” vroeg Hielke.

„Goed, jongens, jullie je zin. Met zoveel volk om me heen kan ik nu toch niets doen!”

„Nou, Gerben, je hoort het, vertel maar!” nodigde Hielke hem uit.

„Kijk, er zijn veel meren die een soort beschermgeest hebben. Ons meer heeft er ook zo een, en die komt tevoorschijn als het heel erg wordt.”

„Hoe bedoel je: als het heel erg wordt?” vroeg Sietse hem.

„Nou, als de aanvallen op het meer heel erg worden.”

„Wie valt het meer dan aan, Gerben, niemand toch?”

Lachend keek Sietse in het rond.

Alle aanwezigen begrepen dat er iets bijzonders stond te gebeuren en luisterden mee.

„De bouw van het hotel ziet de waterman als zo’n aanval, begrijp je?”

„Ja, ja, ik begrijp het!” zei Hielke spottend.

„Goed. Kijk, de zaak zit zo. De bouw van het hotel ziet de waterman dus als een bedreiging voor het meer en hij heeft juist de opdracht gekregen het meer te beschermen.”

„Van wie dan, Gerben?” vroeg Zwart hem, die, zoals gebruikelijk, op voorhand al niets geloofde van het verhaal dat komen zou.

„Onderbreek me nu niet telkens, anders raak ik de draad van het verhaal kwijt. Waar was ik gebleven... Oh ja, bij de aanval op het meer. Wat denken jullie van al die boten die zo over je rug varen, dat is echt geen lekker gevoel. En wat denk je van al die toiletjes die zomaar hun rommel bij je naar binnen gooien. Dat ligt zwaar op je maag, hoor! Dus toen de waterman merkte dat er wéér iets bij zou komen, wat een nog grotere aantasting van zijn meer zou kunnen veroorzaken, bedacht hij zich. Dit laat ik niet meer over mijn kant gaan. Hier ga ik wat aan doen. De waterman dacht na. Als ik het laat stormen, blijven ze hooguit een paar dagen weg, dat helpt

niet. Alle boten naar de bodem trekken? Nee, dat geeft ook een bende. Wat dan? Dan maar de brand erin!”

Hier pauzeerde Gerben even, om de spanning op te voeren.

„Toen gistermiddag de boot, die hem al zo vaak een flinke striem over zijn rug had gegeven, hem opnieuw een schram bezorgde, was de maat vol.”

„Waren wij dat soms, Gerben?” vroeg Sietse hem.

„Wie de schoen past, trekke hem aan. In ieder geval ging er nu wat gebeuren. Het hotel moest in de fik! De waterman wachtte totdat de bouwvakkers waren verdwenen, waarna hij langzaam en onzichtbaar dichterbij sloop.” Het laatste zei Gerben langzaam en met een lage stem.

De twee vriendinnen van moeder Klinkhamer konden een lichte rilling niet onderdrukken, maar Kees ook niet.

„Hij ging het haventje van het hotel in en keek nog eens goed om zich heen. Hij zweefde naar de pas aangelegde steiger en glibberde omhoog, over de rand, het terras op. Nu moeten jullie weten dat de waterman in het water alle kanten op kan, maar op het land is hij zo hulpeloos als een pasgeboren muizeluis. Op het land is hij net een plas water. Hij glibberde dus machteloos naar het laagste punt toe en dat lag aan de achterkant van het hotel, bij de keuken.”

Gerben stopte weer even.

„De waterman glibberde naar een meterkast, die tegen de buitenmuur van de keuken stond. Het was een tijdelijke, houten kast, die tijdens de bouw werd gebruikt. De waterman spuugde er liters water op. Na een grote sis en nog meer vonken kwam er een steekvlam uit. De vlammen likten aan het hout van de kast, toen aan het dak van de keuken en zo verder. Tevreden keek de waterman naar het resultaat van zijn actie, waarna hij, zich haastend voor de warmte van de vlammen, weer terug glibberde in het meer. Hij had bereikt wat hij wilde.”

De toehoorders keken elkaar aan, terwijl Gerben met een uitgestreken gezicht voor zich uit keek.

„Gerben Zonderland, waar haal je de onzin vandaan?”
verbrak moeder Klinkhamer de stilte.

„Hieruit,” antwoordde Gerben. Hij stak zijn duim op en liep zonder verder iets te zeggen, maar hard lachend, naar buiten!

HOOFDSTUK IV

Ik ben geen augurk!

Haastig werkte Klinkhamer door. Hij was nu weer alleen in de werkplaats. Tijd om even rustig koffie te drinken, had hij zich niet gegund. Als het een beetje wilde, kreeg hij de klussen die hij voor vandaag had gepland toch nog af. Hoewel, hij moest om elf uur ook nog naar het hotel. Misschien had het onderzoek naar de oorzaak van de brand wat opgeleverd.

De smid moest even lachen om het verhaal van Gerben. Een glibberende waterman die kortsluiting maakt! Nee, dat zou wel het minst erge zijn. Sabotage zou echt vervelend zijn, want wat doe je daartegen?

Klinkhamer veegde met zijn arm langs zijn voorhoofd. „Ik zal blij zijn als deze dag achter de rug is,” mompelde de smid in zichzelf. Hij hoorde hoe er met een hamer op een stuk pijp werd geslagen. Hielke en Sietse en hun twee vrienden waren weer bezig met hun crossauto. Hij overdacht zijn dubbele belofte aan de jongens. Eerst zou hij ze helpen met het rijklaar maken van de auto, en tijdens de race zou hij zelf achter het stuur gaan zitten. „Ja, daar ben je wel erg

enthousiast in geweest, Klinkhamer! Maar belofte maakt schuld, niets aan te doen!” De smid praatte wel vaker in zichzelf, vooral als hij alleen was.

De klus waaraan hij nu werkte, was het verbeteren en repareren van een inzethaard. Hij had de houtkachel zelf een aantal jaren geleden voor deze klant gemaakt en die wilde er nu een systeem op hebben, dat de door de kachel verwarmde lucht de kamer in zou blazen, in plaats van de schoorsteen uit. Daarnaast moest de deur van de kachel gerepareerd worden, want die was afgebroken.

„Hoe ze dat voor elkaar hebben gekregen, mag Joost weten,” sprak de smid weer tegen zichzelf. „Kwart voor elf, ik moet naar het hotel.” Snel trok Klinkhamer zijn overal uit, waarna hij naar buiten liep.

„Pa, kun je even komen kijken? Gaat het zo goed?” vroeg Hielke hem.

„Jongens, ik heb heel weinig tijd. Ik moet echt naar het hotel toe,” antwoordde de smid.

„Oh ja. Het onderzoek naar de brand, hè?” merkte Sietse op.
„Precies. Jullie weten nog dat om vijf uur die kachel naar Bergsma toe moet, hè?”

„Maar we gaan zo naar Gerben om hem te helpen met hooien. Dat hebben we hem beloofd,” zei Hielke.

„Helpen met hooien? Hij heeft toch machines genoeg?” vroeg de smid verbaasd.

„Ja, maar het is dat natte stuk land achter in de polder, bij die knik in de dijk, weet je wel?” legde Hielke uit.

„Nee, dat weet ik niet, maar het zal wel. Ik zal Bergsma straks bellen dat hij zijn kachel morgen krijgt.”

„Op zondag?” vroeg Sietse verbaasd.

„Ja, op zondag. Of was je soms van plan morgen de hele dag in bed te blijven liggen?” was de reactie van zijn vader.

„Nee, maar ik vroeg me alleen af of die Bergsma daar zelf geen problemen mee heeft,” legde Sietse uit.

„Dat horen we dan wel weer. Ik ga en doe Gerben de groeten.” Klinkhamer stapte in de bestelbus en reed het erf af, de Polderdijk op.

„Moeten jullie een kachel wegbrengen?” vroeg Louw aan de tweeling. „Dat kun je toch veel makkelijker met de bus doen?”

„Het maakt niet zoveel uit. Met de Kameleon kan het ook. Als de kachel klaar is, tillen we hem met z’n allen in de Kameleon en brengen hem weg,” vertelde Hielke.

„En woont die Bergsma ver weg?” wilde Kees weten.

„Gaat wel. Hij woont aan de andere kant van het dorp, aan een brede sloot die uitkomt op het kanaal hier.” Hierbij wees

Sietse met een schroevendraaier op het kanaal dat achter hun huis langs liep.

„Nou, ik vind het niet erg handig, hoor. Volgens mij is het echt veel makkelijker met de bus,” bleef Louw volhouden.

„Misschien wel, maar mijn vader zegt dat die Bergsma een ongelooflijke zeur is. Als je bij hem komt, zit je op z'n minst een uur bij hem, en daar heeft mijn vader geen tijd voor, maar hij heeft er vooral geen zin in,” verklaarde Sietse.

„Oh, vandaar dat je vader vindt dat jullie die kachel ook nog wel op zondag kunnen bezorgen. Dan is hij er vanaf!” concludeerde Louw.

„Goed geraten!” sloot Sietse de discussie. „Hé, wij moeten trouwens ook opschieten, anders hoeven we Gerben helemaal niet meer te helpen.”

„Ja, leg je gereedschap maar weer in de kist. Dan leggen we het zeil erover en gaan we,” haakte Hielke er meteen op in. Een paar minuten later voeren de jongens onder de brug door het meer op. Sietse gaf gas en in een rustig tempo ging het naar de poldervaart toe.

Bij de Woudaap zagen ze dat Dijkstra met Zwart stond te praten.

Sietse zag dat Dijkstra Zwart attent maakte op de Kameleon. Sietse lette er scherp op dat hij niet te hard ging, omdat hij

niet opnieuw in aanvaring wilde komen met Zwart.

Uiteindelijk had Zwart helemaal gelijk met dat verbod op het scheuren over het meer. Leuk was het anders wel!

Meteen daarna zagen ze dat een vijftal studenten bezig was met de voorbereidingen van het feest dat die avond op de Mariahoeve zou worden gehouden. De vijf zetten de barbecue en een paar tafels buiten.

De studenten waren in de loop van die ochtend aangekomen. In totaal zouden er zo'n veertig komen. Ze wilden weer een weekend bijkomen van hun studie door te zeilen en te genieten van het meer.

Vrijdagavond had de leider van de studenten, Paul Jorritsma, al naar de Klinkhamertjes gebeld om te zeggen dat de jongens ook voor het feest waren uitgenodigd. Moeder Klinkhamer had de boodschap aangenomen en later aan de jongens doorgegeven, want die waren op dat moment niet thuis, vanwege de brand.

Toen Gerben van zijn buurvrouw Wijnstra, die in het woonhuis van de Mariahoeve woonde, hoorde dat de studenten dit weekend weer zouden komen, had hij de leider van de aankomende intellectuelen opgebeld. Gerben had Jorritsma voorgesteld dat als een flink aantal studenten zou helpen met het hooien van een bepaald stuk land, hij geen

klacht wegens geluidsoverlast bij Zwart zou indienen. Gerben was er namelijk zeker van dat de studenten er weer een luidruchtig feest van zouden maken. Kennelijk was Jorritsma het daarmee eens geweest, want hij had het voorstel geaccepteerd.

„Zo te zien zijn de studenten al bij Gerben,” merkte Hielke op. „We zijn laat, maar zonder ons kunnen ze toch niet weg.” „Waar moeten we precies zijn?” vroeg Kees aan de tweeling. Hielke gaf antwoord: „Je weet dat eilandje dat in de poldervaart ligt, hè?”

„Ja.”

„Daar moeten we linksaf en in de hoek van die zijtak van de vaart... Kijk, ze zijn er al,” onderbrak Hielke zichzelf.

In een hoek van de zijtak van de vaart lagen twee pramen afgemeerd. Op elke praam stonden een stuk of wat studenten. Gerben en een knecht van Jellema stonden op het weggetje dat op het dijkje langs de vaalt was aangelegd.

„Zijn jullie daar eindelijk?” zei Gerben kribbig. „Konden jullie met die botervloot niet wat harder varen?”

„Nee,” antwoordde Sietse, „we mogen niet meer over het meer racen, anders legt Zwart de Kameleon aan de ketting.”

„Hm,” gromde Gerben, „ze moesten die hangsnor zelf aan de ketting leggen. Maar goed, kom op met die boot. Hier heb

je een lijn, bind de Kameleon goed vast aan de voorste praam.”

„Welke is dat, Gerben?” vroeg Kees.

„Die daar, uilskuiken. Je moet je vader eens vragen of hij niet eens een keer je hoofd kan leegmaken in plaats van de polder!”

„Waarom ben jij toch altijd zo beledigend, Gerben?” Het was een van de studenten, die hem aansprak.

Opnieuw werd Gerben korzelig. „Iedereen kan toch zien welke praam de voorste is!”

„Voor mij is dat anders ook niet zo eenvoudig,” sprak dezelfde student weer. „Maar kun je mij misschien uitleggen...”

„Nee, dat kan ik niet en ik probeer het ook niet. Straks staan we hier over een halfjaar nog. Is iedereen klaar?”

Er steeg een bevestigend gemompel op van beide pramen, waarna Gerben en de knecht ieder op een praam stapten. De inmiddels vastgemaakte Kameleon begon te trekken.

Langzaam voeren ze rond het eilandje de vaart in.

Ze zouden er ongeveer een half uur over doen voordat ze bij het stuk land kwamen, dat moest worden gehooïd.

Gerben had de afgelopen dagen nagedacht hoe hij het hooi van het drassige stuk land kon weghalen. De vorige keren dat

er gehooïd moest worden, had hij op de achterwielen van de trekker een extra stel wielen laten monteren, zodat de traktor niet zo snel kon wegzakken. Toch bleef het vaak veel tijd kosten om het hooi van dat land naar de boerderij te brengen. De reden daarvan was, dat een volgeladen wagen hooi kon wegzakken. Jaren geleden was dat ook al eens gebeurd. Ze moesten toen de trekker die de balenpers trok, ervoor zetten om de vastzittende trekker en wagen weer op vaste grond te krijgen. Het had hen uren gekost en het land was bijna doorploegd achtergebleven.

Nog even had Gerben overwogen het hooi deze keer te laten liggen, maar dat vond hij ook zonde. Er bleef dus maar één oplossing over en dat was met de hand te hooien.

Bedachtzaam keek hij naar de vijftien hooivorken die achter op het dek van zijn praam lagen.

Zes vorken had hij bij twee andere boeren moeten lenen.

Een van de studenten wilde er een oppakken.

„Liggen laten!” riep Gerben. „Straks zit dat ding in je lijf.”

Geschrokken legde de student de vork weer neer en hij ging bij zijn medestudenten zitten.

Enigszins gerustgesteld keek Gerben weer voor zich uit en hij zag dat Sietse zijn sleep nauwkeurig in de gaten hield. Aan die jongens had je wat, zei hij tegen zichzelf. Als het op werken

aankwam, stonden ze hun mannetje, behalve die Kees dan. Die lag het liefst met een ijsje van drie kilo in het gras naar de blauwe lucht te staren.

„Zijn we er al bijna, Gerben?” vroeg een andere student.

„Nog even, jochie.” Gerben probeerde hem zo aardig mogelijk aan te kijken, wat hem kennelijk niet zo goed afging, want de student kon een grijns niet onderdrukken.

„Hou je het wel zo lang met ons vol?” vroeg hij gekscherend.

„Ik wel, maar ik hoop dat jullie het eind van de rit levend halen.”

„Hoe bedoel je?” vroeg de student.

„Dat vriendje van je zit alweer met zijn pootjes aan die vork. Straks lopen jullie allemaal met een vork in je lijf rond!”

„Je hebt wel erg weinig vertrouwen in ons, nietwaar?” vroeg de student op sarcastische toon.

„Dat valt wel mee, joh. Ik plaag je maar! Hoe heet je eigenlijk?” vroeg Gerben hem.

„Nico, Nico Scheepbouwer, zonder 's'.”

„Nico zonder 's'?” Dit ging Gerbens pet te boven. „Maar er zit toch helemaal geen 's' in je naam, of ben ik nu gek?”

„Nee, maar veel mensen denken dat het Scheepsbouwer is, mèt een 's', zie je?” zei de jongen.

„Oh ja. Waarom hebben jullie geen gewone namen?” vroeg

Gerben, meer aan zichzelf dan aan de student.

„Je eigen naam is anders toch ook crazy?“ merkte Nico op.
„Hm, nu je het zegt.“ Gerben wist even niets te zeggen. „Nou, goed, we zijn er.“ Hij draaide zich om naar de Kameleon en riep Sietse: „Hé, daar links is het, dat weet je, hè?“

„Ja, ik zal jullie voorzichtig tegen de kant drukken.“ Sietse wist na enig manoeuvreren de twee pramen inderdaad tegen de kant te krijgen.

Alle studenten stapten aan land.

Drie van hen wilden meteen aan de gang gaan, maar werden door Gerben tegengehouden.

„Even rustig aan, hè? Ik ben hier de manager en ik vertel jullie wat jullie moeten doen, anders zijn we over drie dagen nog niet klaar.“ Gerben keek de studenten aan. „Een vork is om mee te prikken, niet om mee te harken, capito?“

Twaalf hoofden knikten van ja.

„Dus die banen hooi hoeven jullie niet nog een keer bij elkaar te harken, dat is al gedaan. Als er wat blijft liggen, wordt dat door iemand anders opgeharkt met een echte hark. Ook duidelijk?“

Weer knikten er twaalf hoofden.

„Goed, dan zal ik het nu voordoen.“ Gerben liep met zijn vork naar een baan hooi toe en ging schuin voor het begin

ervan staan. „Kijk, je moet het hooi als het ware op de punten van je vork duwen, comprendo?”

„Ja, meneer Zonderland!” klonk het uit twaalf monden.

„Goed, en dan loop je met je volle vork naar de praam, je stapt de loopplank op en dan deponer je het zo op de bodem. All right?”

„Ja, meneer Zonderland! Wat een vreemde woorden, meneer Zonderland!” De studenten schoten luidkeels in de lach.

De vier jongens ook, want ze hadden zich de afgelopen minuten tot het uiterste moeten beheersen om niet in lachen uit te barsten.

Gerben zag nu ook wel in dat hij zich erg schoolmeesterachtig had gedragen en hij begreep dat de studenten hem waarschijnlijk gewoon hadden laten praten. „Heren, aan het werk!”

„Ja, meneer Zonderland!”

Vol goede moed gingen de studenten aan het werk.

Het viel Gerben mee dat na een half uur alle studenten nog aan het werk waren. „Het gaat goed, heren, complimenten, dat had ik niet gedacht.”

„Dank u, meneer Zonderland!” klonk het luid over het weiland.

„Het gaat echt goed, hè, Gerben?” merkte Sietse op. Hij was juist de loopplank van de laatste praam afgelopen en stopte even bij Gerben. „Als het zo doorgaat, heb je het hooi met een kwartiertje op de pramen liggen. Dan kunnen we rond half een weer bij Jellema zijn.”

„Ja, je ziet, het oude spreekwoord ‚vele handen maken licht werk’ is wel degelijk waar. Er is nog een spreekwoord dat zeer toepasselijk is op de situatie die je hier ziet.”

„Oh ja, welke dan?” wilde Sietse weten.

„Beter tien studenten op het land, dan één in de kroeg!”

„Ik denk dat je een paar dingen door elkaar haalt, Gerben!” Sietse keek een moment naar de pramen. „Als straks al het hooi erop ligt, moeten de studenten er dan bovenop gaan zitten?”

„Ja, maar we spannen er eerst een touw over.”

„Zorg dan maar dat het hooi netjes op de pramen wordt geladen, anders krijg je het straks nooit goed vastgebonden. Die rare hopen die ze er nu van hebben gemaakt.”

„Bliksems, daar heb je gelijk in, Sietse. Ik hield me even te veel bezig met het managen van de hele operatie.”

„Ik wist niet dat we in een ziekenhuis waren, Gerben!”

„Jongen, loop door en bemoei je met je eigen zaken.” Snel liep Gerben naar de voorste praam. Hij klom op de berg

hooi en ging de rommelige hoop in model brengen. Zo nu en dan zakte hij een eind weg in de hoop, vooral als hij zijn klompen tussen twee grote plukken hooi zette.

Even later kwam er een student over de loopplank van de praam waarop Gerben aan het werk was, aanlopen. Hij had zo'n grote pluk hooi aan zijn vork, dat hij alleen maar kon kijken waar hij liep, niet naar wat er voor hem was. Met moeite stootte hij de vork omhoog om zijn vracht boven op de berg hooi te gooien.

Op datzelfde moment zakte Gerben weer weg, waarbij hij opeens een pluk hooi op zich af zag komen. Maar die pluk kwam niet alleen. Er zat ook nog een vork achter...

Eerst kwam er geen reactie. Gerben stond met zijn vork in zijn handen te balanceren en zijn lichaam stond gespannen als een snaar. Toen klonk er een schreeuw, wel zo verschrikkelijk, dat iedereen op het land onmiddellijk opkeek.

„Wat is er aan de hand?” klonk het van alle kanten.

„Er is iets met Chris,” zei iemand.

„Nee, het is Gerben, die staat te schreeuwen.”

„Er is iets met Gerben, Hielke. Kom mee,” zei Sietse, terwijl hij zijn vork neergooide. Snel rende de tweeling naar de voorste praam toe, gevolgd door Kees en Louw en de

studenten.

Hielke en Sietse klommen het hooi op en zagen het slachtoffer liggen.

Gerben greep met een van pijn vertrokken gezicht naar zijn rechterbeen. „Aauuwau, aauu!” schreeuwde hij.

„Wat is er gebeurd? Waar ben je gewond?” vroeg Hielke hem. „Er is niets te zien.”

„M’n been, m’n rechterbeen! Een van die sukkels heeft me in m’n been gestoken. Auwauw!”

„Kijk, daar,” wees een van de studenten, die ook op de hoop was geklommen. „Daar wordt het rood.”

Op die mededeling ging Gerben nog harder liggen schreeuwen.

„Ja, ik zie het. Wie heeft er een mes bij zich, dan kan ik...”

Verder kwam Hielke niet, want hij werd ruw aan zijn mouw getrokken door Gerben. „Je gaat me hier niet opensnijden, hè?”

„Nee, maak je maar niet ongerust, Gerben. Ik wil alleen maar je overall stuk snijden, dan kunnen we zien wat er precies aan de hand is.”

Hielke had van een van de studenten een zakmes gekregen. Voorzichtig sneed hij een vierkant uit de broekspijp van Gerbens overall.

Nu werd in één keer duidelijk dat Gerben inderdaad een flink gat in zijn bovenbeen had zitten. Het was inmiddels aardig gaan bloeden.

Hielke keek de studenten aan en vroeg: „Studeert iemand van jullie toevallig voor dokter?”

„Ja, ik.” Het was Nico Scheepbouwer.

„Enig idee wat we met hem moeten doen?”

„De wond schoonmaken en hij moet een tetanus-injectie hebben.”

„Stel je niet zo aan, Gerben, en hou op met dat gekerm,” zei Sietse tegen de kreunende gewonde. Hij draaide zich om en riep naar de studenten: „We vergeten de rest van het hooi maar en we vertrekken meteen met de pramen.”

„Moet hij niet eerst geholpen worden?” merkte Nico op.

„Wij kennen Gerben langer dan vandaag en hij overleeft het wel. Bij hem thuis ligt een E.H.B.O.-trommel en dat half uur van de terugreis houdt hij wel vol.”

Sietse nam snel de leiding over. Tegen de studenten zei hij:

„Als jullie je vorken boven op het hooi van de tweede praam leggen, zullen wij,” hierbij wees hij ook naar de knecht van Jellema, „touwen over het hooi spannen. Dan kan de helft van jullie op het hooi van de eerste praam gaan zitten en Gerben gezelschap houden. De andere helft gaat op de tweede praam zitten. Is dat voor iedereen duidelijk?”

„Ja,” zeiden de studenten.

De student die Gerben in zijn been had gestoken, klom met een aantal andere studenten op het hooi van de eerste praam.

„Oh, ben jij het,” zei Gerben toen hij de jongen zag, die hem had verwond. „Dacht je soms dat ik een augurk was, die je aan je cocktailprikker moest steken?” Zijn ogen keken de student verontwaardigd aan, maar zijn stem verried dat hij het de jongen ook weer niet zo kwalijk nam.

„Het spijt me echt, Gerben. Ik heb je niet zien staan,”
probeerde de student zich te verontschuldigen.

„Geeft niet, joh. Ik stond zelf ook nogal te klunzen. Het valt niet mee om het oude handwerk weer op te pakken als je het zo’n tijd niet hebt gedaan. Als manager van een zakenimperium maak je je handen bijna niet meer vuil. En op klompen lopen doe ik al bijna niet meer!”

Dat Gerben met zijn laatste opmerking aangaf dat hij misschien ook wel over zijn klompen gestruikeld kon zijn, en zo op de vork was gevallen, drong niet tot de student door...

HOOFDSTUK V

Chantel is boos op Gerben

Op de terugtocht probeerde Sietse met de twee pramen zo snel mogelijk te varen.

Hielke was bij Gerben gebleven en met Nico Scheepbouwer probeerde hij Gerben zo neer te leggen dat hij de minste pijn had. Gelukkig voor de patiënt werd het bloeden na een kwartiertje een stuk minder.

Toen ze weer aanmeerden op dezelfde plek vanwaar ze vertrokken waren, merkte Gerben dat er niet meer werd gevaren. Hij richtte zich op, keek naar de studenten en zei: „Bedankt, jongens, dat jullie me zo goed hebben geholpen.” „Graag gedaan!” was het antwoord.

„We zullen ook nog even helpen met lossen, dat zijn we nu wel aan je verplicht,” zei Nico. Hij ging staan en riep naar de andere studenten: „Hé, jongens, we lossen die boel nog even, hè?”

„Zeker weten!” was het antwoord. „We gaan er nog even flink tegenaan,” zei Chris Overweg.

Sietse begon met de Kameleon de pramen weer tegen de

kant te duwen, waarna die met touwen werden vastgezet, zodat ze niet konden wegdrijven. Met uitzondering van Nico, gingen de studenten daarop, onder leiding van de knecht van Jellema, de pramen lossen.

Opnieuw richtte Gerben zich op. „Hielke, kom eens hier.” Hielke knielde bij hem neer. „Wat is er, Gerben? Heb je veel pijn?”

„Nee, dat gaat wel.”

„Wat is er dan?” wilde Hielke weten.

„Jullie brengen me niet stiekem naar het ziekenhuis, hè? Ik ben doodsbang voor het ziekenhuis, snap je?” Gerben zei het heel zacht, zodat alleen Hielke het kon horen. „Breng me nu maar gewoon naar binnen. We bellen de dokter en die geeft me een prik, een verbandje erom en Gerben is weer boven Jan.”

Hoewel Gerben ook nu zacht had gesproken, had Nico er toch wat van opgevangen. „Als de wond niet goed wordt ontsmet, Gerben, kun je er een lelijke infectie aan overhouden. Je kunt ook nog bloedvergiftiging krijgen. Je weet tenslotte maar nooit hoe smerig zo’n vork is.”

„Luister, je bent een aardige jongen, maar help mij nou maar van die hoop af.”

Nico keek Hielke eens aan.

Deze haalde zijn schouders op als teken dat hij er verder ook niets aan kon doen. „Pak jij hem bij zijn schouders? Dan pakt Louw hem bij zijn goede been en ik bij zijn gewonde. Oké?” Louw en Nico knikten, waarna ze met z’n drieën Gerben oppakten.

„Oh, aaah,” brulde de gewonde tijdens het optillen.

Met moeite wisten ze Gerben van de hoop te dragen.

Vervolgens droegen ze het slachtoffer over de loopplank naar het gras onder aan de dijk.

Opnieuw kreunde Gerben.

„Even op je tanden bijten, Gerben,” zei Hielke om hem gerust te stellen.

„Jij hebt makkelijk praten. Ik heb tien liter bloed verloren en jij zegt me dat ik op mijn tanden moet bijten? Bijt op je eigen tanden, grapjurk!”

Gerbens reactie deed Nico in de lach schieten. Daarbij verslapte zijn greep, waardoor het slachtoffer opeens een stuk naar beneden zakte.

„Let op, straks breek ik m’n nek ook nog!” Ook deze opmerking van Gerben gaf aan, dat het met zijn onvoorstelbare pijn wel meeviel.

Nu moesten Hielke en Louw ook lachen, waardoor Gerben ineens met zijn achterste op de grond lag.

„Hé, wat zijn jullie voor verplegers? Betaal ik daar mijn belastingcenten voor?”

„Zo te horen, heb je heel wat praatjes voor iemand die gewond is. Volgens mij kun je best op je eigen benen naar huis lopen,” meende Sietse. Hij was de drie ,verplegers’, met Kees, natuurlijk gevolgd.

„Dat denk ik ook,” zei Hielke. „Als we hem nu eens tussen ons in nemen? Gerben legt zijn ene arm op mijn schouders en de andere op die van jou. Dan kan hij door ons ondersteund, naar binnen lopen.” Hielke keek nu Gerben aan. „Heb je dat begrepen?”

„Natuurlijk! Ze hebben me wel lek geprikt, maar m’n verstand is nog niet verdwenen!”

Ondersteund door Hielke en Sietse, hinkte Gerben kreunend naar zijn huis. Hoe dichterbij Gerben bij de achterdeur kwam, hoe erger hij begon te piepen.

„Gerben,” zei Sietse, „als je straks weer genezen bent van dit zware ongeluk, moet je naar de toneelschool gaan. Wat ben je toch een aansteller!”

„Sietse Klinkhamer, jij voelt niet wat ik voel, en...”

„Nee, waarschijnlijk zou ik helemaal niets voelen!” merkte Sietse droog op.

„Jongens, Gerben zal heus wel pijn hebben, daar moet je

geen grappen over maken,” vond Nico.

„Nee, precies, Nico. Goed gezegd,” sloot Gerben op zijn woorden aan. „Dat stelletje zoetwatermatrozen maakt iedereen belachelijk.”

„Nou, Gerben,” zei Kees, „het is ook wel moeilijk te geloven dat je zoveel pijn hebt. De ene keer schreeuw je het uit en een minuut later heb je weer een praatjes, waardoor het lijkt of er niets aan de hand is!”

„Jongen, bemoei jij je er nou niet mee, want...” Gerben onderbrak zichzelf omdat ze bij de achterdeur waren aangekomen. „Voorzichtig, voorzichtig met me! Oh, Chantel, ik ben gewond, zwaargewond!” riep hij de gang in.

Het duurde even voor Chantel kwam, want ze was in de woonkamer bezig. Na een blik te hebben geworpen op het gewonde been van haar man, zei ze resoluut: „Zet hem maar op een stoel in de keuken. Hielke, wil jij de dokter bellen? En vraag hem of hij vanmiddag op zijn route even hier langs kan komen. Als hij vraagt wat er aan de hand is, zeg hem dan dat Gerben een injectie tegen tetanus moet krijgen. Oké?”

„Komt voor elkaar, Chantel.”

„Goed, en hoe ben je aan dat gat gekomen?” vroeg ze nu aan Gerben. „Hebben ze je aan een vork proberen te rijgen?”

„Jaaa,” antwoordde Gerben met een langgerekte kreun. „Een

hooivork. Aaah!”

„Wat is er met papa aan de hand, mam?” vroeg Anna-Renate.

„Je vader heeft een ongelukje gehad. Hij heeft wat bloed op zijn been omdat iemand hem met een hooivork heeft geprikt.”

„Moet pap daarvoor naar het ziekenhuis?” vroeg het meisje bezorgd.

„Nee, hoor. Zo erg is het ook weer niet. Mama zal straks de wond even schoonmaken en er een verbandje omheen doen. Dan is het zo weer over,” besloot Chantel.

„Oh nee! Het is zeker niet zomaar over. Daarvoor heb ik al te veel bloed verloren. Ik moet zeker een hele week in bed blijven. En ik moet goed verzorgd worden,” riep Gerben uit.

„Zie je wel,” merkte Sietse lachend op. „Hij wil alleen maar verwend worden, Chantel!”

„Ik ken hem langer dan vandaag, jongens!” Chantel haalde een washandje en de E.H.B.O.-trommel uit de badkamer. Met het washandje maakte ze de wond zo goed mogelijk schoon. Er ging echter ook wat geronnen bloed vanaf, waardoor het bloeden weer begon.

„Kijk, het spuit er weer uit!” riep Gerben. „Ik loop helemaal leeg. Oooh!”

„Gerben, stel je niet zo aan en schreeuw niet zo! Je jaagt Anna

de stuipen op het lijf. Je houdt je mond dicht, anders vraag ik of de jongens je naar de stal brengen. Dan kun je daar meeloeien met de koeien.” Chantel was duidelijk boos op Gerben.

De jongens moesten lachen om de situatie.

Beschaamd zweeg Gerben nu.

Chantel keek Gerben nog een ogenblik vermanend aan en deed wat jodium op de wond. Daarna rolde ze een paar meter verband om Gerbens dijbeen heen. „Klaar!” zei ze.

„En ga maar in de stoel bij het raam zitten. Dan zal ik je zo wat te drinken brengen.”

Chantel keek nu naar de jongens. „Bedankt, en maken jullie je om hem,” ze knikte even in de richting van Gerben, die inmiddels in zijn stoel zat, „maar geen zorgen. Hij loopt met een paar dagen weer als een kievit!”

„Graag gedaan, Chantel!” zei Hielke namens de jongens. Hij draaide zich om, waarna de anderen hem voorgingen en de gang inliepen.

Nadat de jongens nog even waren gaan kijken naar het lossen van de pramen, stapten ze weer in hun Kameleon en voeren onder de brug door het meer op. Vanzelfsprekend werd er over het ongelukje van Gerben gesproken.

„Die Gerben is wel een toneelspeler, zeg. En maar verhalen

vertellen dat-ie zo dapper is. Moet je net geloven!” zei Louw.
„Hij heeft geluk gehad, want ze hadden hem ook in een slagader kunnen steken. Dan had het er heel wat slechter voor hem uitgezien,” merkte Hielke op.

„Ja, nu was het alleen maar een vleeswond,” beaamde Kees.

„Hé, Sietse, zet je me wel bij de Woudaap af?”

„Oh ja, sorry. Ik zat even na te denken,” antwoordde Sietse.
Meteen stuurde hij naar de molen toe.

„Gaan jullie vanmiddag die kachel nog wegbrengen?” vroeg Kees aan de tweeling.

„Ik denk het wel. We zijn nu toch veel eerder thuis dan we dachten. Heb jij zin om dat ding vanmiddag nog weg te brengen, Sietse?”

„Ja, waarom niet? Ik heb verder toch niets bijzonders te doen.”

„Je hoort het, Kees. Ga je ook mee?” vroeg Hielke hem.

„Natuurlijk. Ga jij ook mee?” vroeg Kees op zijn beurt aan Louw.

„Tuurlijk. Misschien beleven we nog wat.”

Sietse liet de Kameleon zachtjes vlak langs de wal varen.
Kees sprong eruit en riep: „Hoe laat komen jullie me ophalen?”

„Rond een uur of vier,” antwoordde Sietse.

Ze staken hun hand op bij wijze van groet, waarna de Kameleon wegvoer.

„Waar zat je net aan te denken, Sietse?” vroeg Louw hem.

„Aan hoe we die kachel straks moeten meenemen.”

„We kunnen hem toch gewoon op een van de banken leggen? Hij past er wel niet helemaal tussen, maar als we hem met de ene kant tegen de motorkap leggen en de andere kant op de rand van de romp laten rusten, is er niets aan de hand,” vond Hielke.

„Daar had ik zelf ook al aan gedacht,” knikte Sietse.

Ze waren nu bij de brug over het kanaal aangekomen.

Sietse stuurde het kanaal in en legde even later bij het boothuis aan.

Ze stapten uit en legden de Kameleon vast, waarna ze naar de werkplaats liepen. Ze hoorden dat er gewerkt werd, maar besloten niet naar binnen te gaan om hun vader niet te storen.

Louw nam snel afscheid, omdat het al ver na etenstijd was.

„Hoe laat zal ik bij jullie komen?” vroeg hij.

„Kom maar om een uur of half vier. Dan kun je helpen de kachel in de Kameleon te tillen,” antwoordde Hielke.

„Goed, en eet ze, hè!”

„Ja, hetzelfde,” zeiden Hielke en Sietse.

„Hopelijk heeft ma al boterhammen klaargemaakt. Ik sterf

van de honger,” zei Sietse.

„Daar hoef je, denk ik, niet op te rekenen, want ze wilde vanochtend naar de kapper gaan en daarna zou ze boodschappen gaan doen. Die zal voorlopig nog wel niet thuis zijn,” meende Hielke.

„Nou, we zien wel.”

De tweeling liep de keuken in en zag dat er geen boterhammen klaarstonden. Hun moeder was er inderdaad niet. Snel belegden de jongens daarop voor zichzelf een stapel boterhammen.

„Zullen we er ook een paar voor pa klaarmaken?” stelde Sietse voor.

„Ja, dan kan hij weer snel aan het werk. Het is trouwens te hopen dat hij die kachel om half vier klaar heeft, anders wordt het zo laat voordat we weer thuis zijn,” zei Hielke.

„Sinds wanneer maak jij je druk over op tijd thuis zijn?” vroeg Sietse hem.

„Ben je dan vergeten dat de studenten vanavond feest hebben?”

„Oh ja, dat is waar ook. We zullen straks aan pa vragen of hij nog hulp nodig heeft. Dan weten we tenminste zeker dat we op tijd naar het feest kunnen.”

Na een minuut of wat kwam vader Klinkhamer ook binnen.

„Hé, zijn jullie er al? Hebben jullie die boterhammen voor mij gemaakt? Aardig van jullie.” Terwijl de smid zijn handen waste en afdroogde, begon de tweeling hem meteen over het ongeluk van Gerben te vertellen.

De smid verslikte zich bijna van het lachen toen Hielke hem voordeed hoe Gerben had liggen kreunen. „Hou er maar over op, want ik kan me er wel een aardige voorstelling van maken hoe Gerben tekeer is gegaan!”

Toen zijn vader aan zijn laatste boterham was begonnen, vroeg Sietse hem: „Heb je nog wat gehoord over de brand, pa? Heeft het onderzoek al iets opgeleverd?”

„Nog niets definitiefs, maar het lijkt op kortsluiting in de meterkast. Aan het eind van de middag hoop ik meer te weten.”

Op het moment dat vader Klinkhamer zijn brood ook op had, vroeg Hielke hem of hij nog hulp kon gebruiken bij het afmaken van de kachel.

„Jazeker. Ik heb alles al klaar, afgezien dan van het gedeelte van de warme-luchtrecirculatie. Dat moet er nog op worden gemonteerd. Maar dat kunnen jullie ook wel, als ik jullie vertel hoe het moet.”

Met z'n drieën liepen ze naar de werkplaats toe.

Hielke en Sietse trokken hun overalls aan en gingen, na een

paar aanwijzingen van hun vader, aan het werk.

Een goed uur later was de kachel klaar.

„En nu komt er nog een vervelend klusje, jongens,” zei de smid.

„Wat dan?” vroeg Hielke.

„De kachel moet worden ingepakt,” antwoordde zijn vader.

„Je kunt hem zo niet vervoeren. Er moet eerst een soort krat omheen, anders beschadigt de kachel tijdens het transport.”

„Moeten wij dat ook doen?” wilde Sietse weten.

„Graag, ja!” De smid liep naar een hoek van de smederij.

„Kijk, hier heb ik een stapel hout dat ik voor dit soort zaken heb bewaard. Jullie moeten maar even uitzoeken wat daarvan bruikbaar is.”

Hielke en Sietse haalden de hoop uit elkaar en vonden een drietal houten wandjes die ongeveer de grootte hadden van de kachel. Aan de binnenkant van deze wandjes was door de vorige gebruiker al piepschuim geplakt. Dat kwam nu goed van pas.

Na wat zagen en weer in elkaar timmeren, was de krat klaar.

Met z'n drieën tilden ze de zware, gietijzeren kachel erin. De krat met de kachel werd nu op een karretje gezet, dat ze vervolgens naar de Kameleon duwden.

„Pa, nu moeten we zeker op Louw wachten, hè?” vroeg

Sietse.

„Ja, want hij moet ervoor zorgen dat de Kameleon aan de kant blijft liggen als wij de kachel erin zetten,” antwoordde de smid.

HOOFDSTUK VI

De jongens brengen een kachel weg

Met de kachel rechts voor hem in de Kameleon, voer Sietse voorzichtig het kanaal door.

Ze kwamen langs hotel ‚De Gouden Leeuw’ en zagen dat aan de andere kant van het kanaal op de werf van Wiersma de laatste hand werd gelegd aan een nieuw vrachtschip.

Er stond iemand op de kade voor het hotel en die riep hen toe: „Hé, zijn jullie een transportbedrijf begonnen? Dat kun je beter overlaten aan dat soort jongens!” Daarbij wees hij op het vrijwel voltooide schip.

„Nee, dit is een noodgeval. Dit doen we niet dagelijks,” antwoordde Hielke.

„Dat zou ik ook maar niet doen als ik jullie was, want ik zou mijn vrachten nooit aan jullie toevertrouwen!” De man wees naar de krat. „Als jullie maar even pech hebben, kiepert dat ding zo in het water.”

„We letten er goed op, hoor,” voegde Louw er nog aan toe.

„Joh, laat die vent toch kletsen,” zei Hielke.

Nog voor Louw bij de werkplaats was teruggekomen, hadden

Hielke en Sietse Kees opgehaald bij de Woudaap. Het was maar goed dat Zwart niet in de buurt was geweest, want Sietse had spetterend veel gas gegeven!

Met z'n vieren en vader Klinkhamer hadden ze de kachel in een paar minuten op de Kameleon getild. Ze hadden daarna gecontroleerd of de krat met de kachel makkelijk in het water kon vallen. Met een touw hadden ze de krat toen voor de zekerheid aan de bodem van de Kameleon vastgesjord. Inmiddels hadden ze het meubelmagazijn achter zich gelaten. Ze waren nu op weg naar de brede sloot, waardoor ze de achterkant van Bergsma's huis konden bereiken.

Vanuit de tegenovergestelde richting kwam hen een groot binnenvaartschip tegemoet. Het was een diepliggend zandschip en het werd achtervolgd door een hoge hekgolf. De zuiging van het schip was enorm, want het trok op de kruising met de brede sloot zoveel water weg, dat het water in de sloot over een lengte van tientallen meters bijna een halve meter zakte.

Hielke zag het gevaar aankomen en waarschuwde zijn broer. De Kameleon en het zandschip passeerden elkaar nu. Vlak voor de hekgolf was het water zo ver gezakt, dat de afstand tussen de top van de golf en het diepste punt van het dal een kleine meter was.

„Jongens, nou moeten we goed opletten, want dit kan weleens een nat pak worden,” zei Sietse. Zijn gezicht stond vastberaden. „Ik zal eerst proberen de hekgolf zo goed mogelijk te nemen. Daarna komt er ook werk voor jullie. Zorg dat we goed in evenwicht blijven, anders kunnen we omslaan. Die kachel duwt ons aan één kant naar beneden. Dus als de Kameleon naar stuurboord rolt, gaan jullie met z’n drieën onmiddellijk naar bakboord, en omgekeerd. Oké?” „Oké, en daar komt-ie aan,” riep Hielke.

Gespannen wachtten de vier jongens af hoe de Kameleon door de golf heen zou komen. Met een doffe klap dreunde het water tegen de onderkant van de stompe boeg van de Kameleon aan. Meteen werd de Kameleon, alsof hij niets woog, zo ver omhooggetild dat alleen de achterkant nog in het water stak.

Slechts een fraktie van een seconde hing de Kameleon in de lucht. Het leek de jongens een eeuwigheid te duren. Toen begon de Kameleon aan zijn val terug in het water.

„Nou opletten, jongens!” schreeuwde Sietse. Hij was zowel bang als nieuwsgierig naar hoe ze het eraf zouden brengen. Met een harde klap landde de Kameleon in het water. De boot trilde en zakte diep weg. De Kameleon maakte water. De jongens hadden nauwelijks de tijd om zich te realiseren

dat hun broeken tot boven de knieën nat waren geworden, toen de volgende golf er al aankwam.

Opnieuw zakte de Kameleon door de zuiging van de golf weg en weer kwam hij omhoog. Nu was het alleen een stuk minder, waardoor ook het rollen minder werd. Toch kreeg de Kameleon nogmaals water binnen, dat door de zware kachel aan stuurboord bleef staan.

„Hozen, jongens!” riep Sietse. „Hozen!”

Als gekken gingen Hielke en Louw met de kleine blikken aan de gang. Het zag er hopeloos uit.

„Kees, ga buiten boord hangen, dan komt de Kameleon vlakker te liggen,” schreeuwde Sietse hem toe. „Hielke en Louw, doen jullie dat ook.”

Kees keek benauwd naar het water in het kanaal. „Maar dan word ik nat, Sietse.”

„Wat geeft dat nou? Je broek is toch al nat,” probeerde Sietse hem te overtuigen.

Hielke en Louw hingen inmiddels al half in het water. Ze waren gestopt met hozen.

„Kom op, Kees,” zei Louw. „Je bent toch niet bang voor een beetje water?”

„Nee, maar over een paar minuten is het misschien niet meer nodig.”

„Het hoeft ook al niet meer, schijtlijster!” Sietse had, door goed op te letten, de Kameleon weer onder controle gekregen. Wel waren ze het kruispunt met de brede sloot gepasseerd, waardoor ze moesten keren om alsnog de sloot in te kunnen varen.

Even later lagen ze daar aan de oever.

„Alle mensen, dat scheelde niet veel,” zuchtte Sietse. „Hielke, je had het net over een noodgeval, nou, het had niet veel gescheeld of wij waren een noodgeval!”

„Zeg dat wel. Maar de schipper van dat zandschip voer natuurlijk veel te hard. Hebben jullie misschien de naam en de thuishaven van dat schip kunnen lezen?” vroeg Hielke aan Kees en Louw.

„Nee, ik heb alleen maar op de Kameleon gelet.”

„En Kees?” Sietse zei het met een ondertoon waaruit duidelijk viel op te maken dat hij het niet leuk had gevonden dat Kees niet wat flinker was geweest.

„Nee, ik heb niets gezien. Het spijt me,” verontschuldigde Kees zich.

Sietse schudde zijn hoofd. „Goed, het is jammer, maar er is niets aan te doen.”

Hielke en Louw gingen daarop weer aan het hopen, terwijl Kees opgelaten in het rond keek.

Het duurde niet lang of er stond bijna geen water meer op de bodem van de Kameleon. Kees had uiteindelijk besloten dat hij met niets doen weinig kon goedmaken en pakte een doek. Daarmee droogde hij de onderkant van de kachel, zo goed en zo kwaad als dat ging, af.

„Zullen we dan maar weer?” vroeg Sietse. Hij gaf een beetje gas en langzaam gleed de Kameleon naar het midden van de brede sloot.

Ze moesten nog ongeveer twintig minuten varen voor ze het huis van Bergsma bereikten.

Toen ze bij het steigertje aan de achterkant hadden aangelegd, gaf Sietse een stoot op de toeter, waarna Hielke uitstapte en de Kameleon vastlegde. Hij was bijna klaar toen Bergsma naar buiten kwam lopen.

Het erf van de familie Bergsma werd aan de voorkant begrensd door de weg, aan de achterkant lag de brede sloot. Het huis zelf was geen boerderij, maar een woonhuis dat in de jaren vijftig was gebouwd. Het zag er nog goed onderhouden uit en het had, behalve een parterre, nog een verdieping. Bergsma scheen er, volgens Klinkhamer, nu nog alleen met zijn vrouw te wonen.

„Zo, jongens, is het gelukt? Jullie zijn toch de zoons van de smid, nietwaar?” vroeg hij.

„Ja, dat klopt,” bevestigde Hielke.

„Klinkhamer heeft me een half uurtje geleden gebeld om te vertellen dat jullie de kachel zouden komen brengen. Ik vroeg me al af hoe jullie dat zouden doen, maar nu begrijp ik het.” Het viel Bergsma ineens op dat de broeken van de jongens nat waren. „Jullie zijn helemaal nat?”

„Ach, dat valt wel mee,” was het antwoord van Sietse. „Het spetterde een beetje.”

Bergsma trok zijn wenkbrauwen op. Hij wist zeker dat het die middag niet geregend had. „Hebben jullie soms problemen gehad onderweg?”

„Gaat wel,” zei Sietse.

„Uw kachel is er en dat is het belangrijkste, vindt u ook niet?” voegde Hielke eraan toe.

„Jazeker, en ik ben vreselijk benieuwd hoe hij is geworden.”

Bergsma besloot verder geen aandacht te schenken aan de natte broeken. „Zullen we eens gaan kijken?”

„Ja, prima,” antwoordde Sietse.

„Maar hoe krijg ik hem op de wal en het huis in?” vroeg Bergsma.

„Gewoon tillen,” was het droge antwoord van Sietse.

Hielke nam snel het woord over. „Heeft u misschien een karretje waar we de kachel op kunnen zetten als we hem uit

de Kameleon hebben getild?”

„De Kameleon? Is dat soms die beroemde boot?”

„Ja, dat klopt.”

„Wat leuk, zeg! Zal ik eens kijken of ik voor jullie een karretje kan vinden? Volgens mij moet er nog een staan in de garage.”

Bergsma liep naar de garage aan de zijkant van het huis.

„Wat praat die vent bekakt, zeg,” zei Kees.

„Ja, maar wat geeft dat? Hij bijt je toch niet?” wees Hielke hem terecht. „In zijn ogen praat jij misschien wel heel raar.”

„Nou je het zegt!” merkte Sietse op.

„Zo is het wel genoeg, kleuters,” kwam Louw tussenbeide.

„Daar komt Bergsma weer aan, met een kar.”

Bergsma trok inderdaad een kar achter zich aan, een strandkar. „Jongens, het is wel niet helemaal wat we zoeken, maar hiermee moet het ook lukken.”

„We zullen zien, meneer Bergsma,” antwoordde Hielke.

Met z’n vieren, Hielke en Kees in de Kameleon en Louw en Sietse op de steiger, tilden ze de kachel op de steiger en vervolgens op de strandkar. De kar zakte wel bijna door zijn wielen, maar hij hield het. Langzaam trokken ze hem naar het woonhuis.

Ondertussen probeerde Bergsma al een blik te werpen op zijn vernieuwde kachel. „Die vader van jullie is anders een

kei, hoor! De deur is weer gemaakt en de warme-luchtre circulatie zit er ook op. Nu maar hopen dat alles goed werkt!”

„Dat zal gerust wel, meneer Bergsma. Mijn vader heeft dat apparaat, voordat wij het hebben gemonteerd, nog getest,” zei Hielke.

„Hebben jullie dat gedaan?” Bergsma’s gezicht betrok meteen. „Nou, ik weet niet of ik daar wel zo gelukkig mee ben, want hoe zit het dan met de garantie als er toch wat mee aan de hand is?”

„Daar hoeft u zich niet bezorgd over te maken, dat zit heus wel goed,” probeerde Hielke Bergsma gerust te stellen.

„Ja, Hielke en Sietse helpen hun vader wel meer met klusjes, meneer Bergsma,” nam Louw het op voor zijn vrienden.

„Vooral als het niet zo moeilijk is.”

„Laten we er het beste dan maar van hopen,” merkte een nog steeds twijfelende Bergsma op.

De jongens hadden de kar nu tot aan de achterdeur getrokken.

Bergsma ging hen voor en opende de deur. „Jackie, kom eens hier!” riep hij naar binnen. „De kachel is er weer.”

Even later kwam Jackie naar beneden. Het bleek niet de vrouw van Bergsma te zijn, maar zijn dochter. Met een

heldere lach groette ze de jongens. „Hoi! Wat goed dat jullie de kachel nu al konden brengen.”

Uit vier kelen klonk een langgerekt: „Poeh!” als reactie op Jackies verschijning.

„Wat een meid, wat een stuk, zeg!” fluisterde Louw tegen Hielke.

Kees stootte Sietse aan, maar die was van de wereld. Kees stootte hem voor de tweede keer aan. „Hé, joh, wakker worden!” Langzaam zag Kees Sietse terugdalen naar de begane grond. „Ben je er weer?”

„Jaaa,” klonk het aarzelend.

Hielke wilde snel de aandacht van Sietse afleiden. „Kunnen we de kar naar binnen trekken, meneer Bergsma? De deur lijkt me breed genoeg.”

„Alleen als jullie heel voorzichtig zijn,” zei Bergsma, terwijl hij nogal benauwd keek. „Jackie, ga jij binnen staan, dan kun je kijken of ze nergens tegenaan rijden.”

Hielke en Sietse trokken de kar over de drempel, terwijl Kees en Louw duwden. Zo gingen ze door de achterkamer.

„Tot hier, jongens. Nu moet hij de woonkamer in worden getild. Gaat dat, of...?”

„Geen enkel probleem, meneer Bergsma. U zegt maar waar u hem hebben wilt en wij zorgen ervoor dat-ie daar komt te

staan,” antwoordde Sietse vol bravoure.

De jongens tilden de kachel uit zijn krat en brachten hem naar het grote gat in de schouw, waar de kachel voor de reparatie in had gestaan.

„Mag ik u nog wat vragen, meneer Bergsma? Sluit u de kachel zelf aan?” vroeg Hielke.

„Ja, dat doe ik zelf,” antwoordde deze. „Ik heb dat wel meer gedaan, zie je. Gaan jullie meteen weer naar huis?” Het gegluur van de jongens naar zijn dochter was Bergsma niet ontgaan. „Ik weet zeker dat jullie weer snel naar huis toe willen, nietwaar?” Hij probeerde zoveel mogelijk overtuiging in zijn stem te leggen.

„Nee, hoor. We hoeven niet vroeg thuis te zijn. U heeft een prachtig huis en een mooie...” Hier aarzelde Sietse even. Hij wilde niet weer een flater voor zijn vrienden slaan. „...inrichting. Ja, inrichting en alles wat daarin staat en loopt.” Sietse zuchtte ervan.

Hielke wilde niet dat zijn broer zich belachelijk maakte en trok hem mee naar de achterdeur. „We gaan meteen weer, meneer Bergsma. We hebben nog meer te doen. Veel plezier met de kachel!”

„Bedankt voor het brengen en tot ziens.” Bergsma was blij dat de jongens weggingen.

Jackie groette de jongens ook. „Nou, tot ziens, hè? Dag!” Ze draaide zich om en liep door de hal naar de trap.

Waarschijnlijk ging ze naar haar kamer boven.

„Dag!” antwoordden de jongens.

Sietse keek haar net zo lang na, totdat ze door de hal de trap was opgelopen.

„Kom, we gaan, jongens,” verbrak Hielke de stilte.

Met z’n vieren liepen de vrienden terug naar het steigertje.

Onderweg schudde Hielke Sietse een paar keer flink door elkaar. „Hé, wat mankeert jou, zeg?”

„Begrijp je dat niet, Hielke?” zei Louw. „Die jongen heeft het zwaar te pakken. Wat een giller! Moet je eens kijken hoe glazig-ie uit zijn ogen kijkt!”

„Sietse, hé? Ben je er weer?” Hielke schudde zijn broer nogmaals door elkaar.

„Ja, natuurlijk ben ik er. Ik moest alleen aan iemand denken.”

„Dat was te zien, ja!” zei Louw lachend.

Ze stapten in de Kameleon. Op de terugweg gebeurde er voor de verandering niets!

Toen ze thuiskwamen en de Kameleon weer hadden vastgelegd, stapten de jongens uit en namen afscheid van elkaar.

„Over een uur bij de studenten?” vroeg Kees. „Hé, jullie

hoeven me niet op te halen met de Kameleon. Die tien meter loop ik wel!”

„Held op sokken,” reageerde Sietse kortaf.

„Hé, ik ga ook,” zei Louw. „Jullie zien me straks wel.”

De tweeling liep naar binnen.

Vader en moeder Klinkhamer waren blij verrast dat Hielke en Sietse weer zo snel terug waren. „Ging het een beetje met die kachel?” wilde de smid weten.

„Ja, hoor, het ging prima!” meldde Hielke. Hij vertelde wat er tijdens de tocht naar Bergsma was gebeurd, inclusief de ontmoeting met Jackie.

Vader Klinkhamer moest lachen toen Hielke nadeed hoe Sietse op Jackie had gereageerd.

Sietse probeerde Hielke het zwijgen op te leggen, maar die ging gewoon door. Kribbig liep Sietse daarom naar boven!

Vader en moeder Klinkhamer keken elkaar even lachend aan.

„Wat een toestand,” zei moeder Klinkhamer. „Waar het wegbrengen van een kachel al niet toe kan leiden!”

Hielke ging nu ook naar boven, om zich te douchen en te verkleeden voor het feest.

Even later kwamen de twee broers weer naar beneden. Zo te zien, was het geplaag van daarnet vergeten.

„Pa,” vroeg Sietse, „is er nu al iets bekend geworden over de oorzaak van de brand in het hotel?”

„Ja, jongens. De oorzaak was inderdaad gewoon kortsluiting. Kan gebeuren. Het had dus gelukkig niets te maken met sabotage.”

„Weet Van Galen het ook al?” wilde Sietse weten.

„Zodra ik de definitieve uitslag van het onderzoek hoorde, heb ik Zwart gebeld. Als het goed is, heeft hij Van Galen daarover gebeld.”

„En waarom was de bouwplaats niet afgesloten?” vroeg Hielke.

„Tja, dat bleek een misverstand te zijn tussen de opzichter en een van zijn mensen. De een dacht van de ander dat hij de bouwplaats had afgesloten. Dat kan gebeuren, nietwaar?” besloot de smid. „Dus dat is ook opgelost?” zei Sietse. „Ja,” bevestigde Klinkhamer. Hielke en Sietse keken elkaar aan en riepen tegelijk: „Naar het feest!”

HOOFDSTUK VII

Hij gaat eraan!

„Dat ziet er goed uit, jongens!” zei Paul Jorritsma, de leider van de studenten. Hij sprak tegen een aantal medestudenten die een groot deel van de dag bezig waren geweest met de voorbereidingen van het feest, dat werd gehouden aan de achterkant van de Mariahoeve. „Is iedereen er al? Ja?”

Er werd luid ja' geroepen.

„Dan verklaar ik het feest voor geopend!”

„Leuk gedaan, Paul! Een nieuwe manier om een feest te openen?” riep een jongen.

Er klonk gelach op.

De studenten hadden veel werk gemaakt van het feest. Niet alleen waren er een barbecue en een grill neergezet, maar er stonden nog drie tafels waarop eten stond, plus een tapkast.

Er was een tafel met warme snacks, zoals frikadellen, kroketten, nasiballen, enzovoorts, er stond een tafel met konijnvoer, wortelen en dergelijke, al dan niet op te eten met dipsausjes, en een tafel met broodjes en allerlei zoutjes. Bij de tapkast werd alcoholvrij bier geschonken en er waren

andere drankjes te verkrijgen. Achter elke tafel stond één student, meestal een jongen, maar bij de tap stonden er twee. Onmiddellijk na de opening, vielen de studenten aan. De meesten hadden honger. Vooral de twaalf hooiers en de zeilers hadden binnen de kortste keren de voorraad warme frikadellen en kroketten opgegeten, terwijl de barbecue ook geplunderd werd.

„Heb jij nog last van blaren?” vroeg een student die gehooïd had, aan een medestudent, ook een hooier. Intussen werkte hij een kroket naar binnen.

„Niet erg. En jij?”

„Mmwm, gaat wel, maar ik voel de spierpijn nu al komen.”

„Logisch, je bent alleen maar gewend om een pen vast te houden,” zei John Bakker. „Veel studenten die in de collegezalen met hooivorken rondlopen, heb ik nog niet gezien!”

„Nee... aargh!” Veel verder kwam de eerste student niet, want hij verslikte zich en moest flink hoesten voordat hij weer wat kon zeggen.

Naast hen stond Nico Scheepbouwer te praten met een paar jongens en meisjes. „Over een week of wat kunnen we in Lenten misschien naar nog een feest,” merkte hij op.

„Vanwege de opening van dat nieuwe hotel, bedoel je?” zei

John Bakker.

„Ja,” antwoordde Nico.

„En wat zou dat? Wat hebben wij op een dorpsfeest te zoeken? Waarschijnlijk mogen wij er niet eens komen,” merkte een ander op.

„Een feest is toch altijd leuk?” reageerde Nico. „Ik zou trouwens niet weten waarom wij er per se niet zouden mogen komen. Van Paul heb ik weleens gehoord dat ze over dat soort zaken in Lenten niet zo moeilijk doen.”

„Toch geef ik je weinig kans,” zei John Bakker. „Het zal niet de eerste keer zijn dat de inwoners van een dorp mensen van buiten hun dorp niet op hun feest willen hebben.”

„Volgens mij hoeft je daar in Lenten echt niet bang voor te zijn,” herhaalde Nico. „Daar komt nog bij dat onze vereniging al eens vaker aan wedstrijden op het meer van Lenten heeft meegedaan.”

„Aan wat voor wedstrijden dan?” wilde een jongen weten.

„Zwem- en zeilwedstrijden,” legde Nico uit.

„En worden er bij dat feest van over een paar weken ook wedstrijden gehouden?” vroeg dezelfde jongen.

„Ja, er wordt dit keer een autocross georganiseerd,” zei Nico.

„Een autocross? Nou, daar kunnen wij niet aan meedoen,” vond John Bakker.

„En waarom niet?“ vroeg dezelfde jongen van daarnet. „We kunnen toch aan het organisatiecomité vragen of wij ook mogen meedoen?“

„Waar haal je dan zo’n crossauto vandaan?“ vroeg John. „En wie gaat er achter het stuur zitten?“

„Ik,” zei een meisje dat Suzanne heette.

„Jij?“ riepen de jongens in koor.

„Ja, ik,” zei Suzanne laconiek.

„Maar je hebt geen enkele ervaring in het rijden met een crossauto!” zei een van de jongens.

„Jij wel dan?” reageerde Suzanne. „Het geeft toch niet als zo’n auto in de prak wordt gereden?“

„De lol is natuurlijk om de eindstreep te halen en te winnen,” merkte Nico op. „Een crossauto kun je trouwens zo van de sloop halen. Je moet er wat stalen pijpen in lassen om een veiligheidskooi te maken en rijden met die hap!”

„Ga jij dan achter het stuur zitten?” vroeg John Bakker hem. Hij zag zo’n crosswedstrijd duidelijk niet zitten.

„Waarom niet?” was het antwoord van Nico.

Paul Jorritsma liep met zijn vriend Jan van de Heuvel langs de verscheidene groepjes. Nu stond hij bij een groepje waarin nogal wat zeilers zaten.

„Voor morgen voorspellen ze ongeveer dezelfde wind als

vandaag, hè?” merkte een van de studenten op. „Met zo’n windje en de zon erbij is dit toch een prachtig meer om op te zeilen.”

„Ja, laten we alleen hopen dat het zo blijft. Als dat hotel aan de overkant straks opengaat, wordt het misschien wel zo druk dat je geen kant meer op kunt,” zei een ander.

„Het grootste probleem zijn die zondagmiddagzeilers die nog nooit van een vaarreglement gehoord hebben,” zei weer een andere student. „Ze varen lachend alle kanten op, denken dat er op het water geen voorrangsregels zijn en worden dan kwaad wanneer een ander dwars over ze heen vaart!”

„Kijk eens wie we daar hebben! De grootste racers van het meer,” onderbrak een student het gesprek. Hij wees naar de nieuwe gasten.

Het waren Hielke, Sietse en Louw, die op hun fiets het erf van de Mariahoeve kwamen oprijden. Kees volgde hen lopend.

Alle studenten van het groepje keken nu naar de nieuw aangekomenen.

„Zijn dat soms wedstrijdzeilers uit het dorp?” vroeg een andere student spottend.

„Het zijn geen zeilers, maar ze hebben een soort speedboot,” legde Paul uit.

„Hebben die jochies een speedboot?” vroeg weer een andere student ongelovig.

„Ja. Het is niet een echte speedboot, maar hij lijkt erop. Hun boot heet de Kameleon. Ooit van gehoord?”

„Nee, nog nooit. Is dat dan zo’n bijzonder ding?” wilde de jongen weten.

„Dat zou je wel kunnen zeggen, ja!” was het antwoord van Paul. „De Kameleon is in de verre omtrek de snelste boot die er te vinden is.”

„En dat moet ik geloven?” zei dezelfde student weer.

„Zeker weten. Ik heb dat ding, zoals jij het noemt, al zo vaak over het meer zien vliegen, dat ik heus wel weet waarover ik praat.” Paul liep naar de vier vrienden toe.

„Leuk dat jullie gekomen zijn. Als jullie wat willen eten, ga je je gang maar. Ik zie jullie later wel weer, hè?”

„Prima,” zei Sietse namens zijn vrienden.

Paul Jorritsma en Jan van de Heuvel liepen vervolgens naar een ander groepje toe.

„Hebben jullie echt zo’n snelle boot?” vroeg de student die nog steeds niet kon geloven dat er in Lenten een superspeedboot zou zijn.

„Ja, maar ik ga nu eerst eten, anders is er straks niets meer over,” antwoordde Sietse hem.

„Er is genoeg, hoor,” probeerde de student Sietse gerust te stellen. „We hebben op jullie komst gerekend.”

„Ja, maar jullie hebben niet op die daar gerekend.” Sietse wees naar Kees, die op de uitnodiging van Paul Jorritsma meteen naar de tafels met eten was gelopen.

Kees was inderdaad op een haast beschamende manier bezig eten op zijn bord te laden. Een paar tellen later zat hij aan een tafeltje zijn bord leeg te eten.

„Gedraag je je wel, Kees?” riep Hielke hem toe.

„Ja, grmmm, tuurlijk. Hap!” wist Kees slechts uit te brengen. Nog geen halve minuut later stond Kees bij de tafel met de warme snacks. Opnieuw laadde hij zijn bord vol, nu met kroketten en frikadellen.

„Moet je die knul zien schransen,” zei Sietse. „Vandaag of morgen stikt-ie erin!”

„Let jij nou maar op je eigen eten,” zei Hielke, „Kees houdt vanzelf wel weer op.”

„Ja, als de kroketten z’n oren uit komen!” grinnikte Sietse. Hielke, Sietse en Louw vulden hun borden ook en gingen aan een ander tafeltje zitten dan waar Kees zat.

„Zitten we tenminste rustig!” merkte Louw op.

De jongens keken tijdens het eten wat rond om te zien of ze nog bekenden zagen.

Aan het tafeltje dat bij de twee schuurtjes achter op het erf stond, werd plotseling hard gelachen. De reden daarvan werd de jongens al snel duidelijk.

Terwijl hij met zijn rechterarm op Chantel leunde en met zijn linkerhand stevig de steel van een hooivork vasthield, kwam Gerben de geïmproviseerde dansvloer oplopen! Op de dansvloer, die tussen de twee schuurtjes en de grote achterdeuren van de Mariahoeve lag, stopte hij even en hij keek naar de aanwezigen. Achter de tafel met de grill ontdekte hij de jongen die hem had gestoken.

Met een blik in zijn ogen, die niet veel goeds voorspelde, strompelde Gerben naar de student toe.

Chantel zag de uitdrukking op Gerbens gezicht en werd een beetje bang. „Gerben, je gaat die jongen toch niet...”

„Ik zal ’m krijgen, Chantel,” siste Gerben. „Ik zal ’m krijgen!” Dreigend liep hij op de student af, die nu zenuwachtig werd.

„Pas op, Chris! Nu ga jij eraan!”

„Je gaat er zeker aan!” zei Gerben grijnzend.

De student deed achter zijn tafel een pas naar achteren.

„Gerben, we gaan geen gekke dingen doen, hè?” vroeg een steeds bezorgder wordende Chantel, die hem desondanks bleef ondersteunen.

Ze stonden nu vlak voor de tafel waarop de grill stond.

„Nee, we gaan zeker geen gekke dingen doen, maar hij gaat er wel aan!”

Plotseling, met een razendsnelle beweging, haalde Gerben met zijn vork uit: niet naar de jongen, maar naar de dikke worst die in de grill draaide! „Hij zit eraan!” riep Gerben triomfantelijk en hij stak zijn vork, met de worst eraan gespiest, omhoog. Terwijl hij om zich heen keek, lachte hij naar de studenten, die inmiddels in een kring om hem heen stonden.

Opgelucht barstte iedereen in lachen uit!

Zelfs de jongen die de muziekinstallatie bediende, had het geluid weggedraaid om maar niets van het gebeuren te missen. Toen iedereen naar zijn of haar plaats terugliep, draaide hij de volumeknop weer open.

Gerben at met smaak zijn worst op.

Hielke en Louw liepen naar hem toe en vroegen hem hoe hij zich voelde.

„Pijn heb ik bijna niet meer, alleen als ik echt op mijn been leun, dan steekt het nog.”

„Je been klopt ook niet?” wilde Louw weten.

„Alleen als jij voor de deur staat!” antwoordde Gerben.

De Lentenaren keken op hun gemak naar al die groepjes studenten die vrolijk met elkaar zaten of stonden te praten.

Gedanst werd er bijna niet, merkten ze.

„Het is dat ik gewond ben, Chantel, anders zouden wij die

studenten eens laten zien wat dansen is!” zei Gerben.

„Kun jij dan dansen?” vroeg Hielke hem.

„Hééé, of ik dansen kan? Als de beste, hè, Chantel?”

„Ja, hoor, Gerben, jij kan dansen als de beste!” was haar ironische antwoord.

„En waar heb je dat geleerd? Bij Jellema in de stal en op je klompen dansen in de mest?” riep Sietse.

„Jij bent alleen maar jaloers, jochie. Nee, ik danste elk weekend op vrijdag-, zaterdag- en zondagavond! Vanaf negen tot twaalf uur als de danszaal ging sluiten. Jongen, ik heb daar wat gedanst, zeg! De hele avond was ik op de dansvloer en met allemaal mooie meiden!”

„Geloof het maar!” zei Sietse lachend.

„Jongens,” kwam Chantel ertussen, „eerlijk is eerlijk, Gerben overdrijft dit keer niet. Hij ging inderdaad elk weekend naar die dansschool.”

„Zo, die zit!” sloot Gerben dit onderwerp af. Met een snelle greep pakte hij zijn hooivork en hij deed net alsof hij naar Sietse stak. „Pas maar op, Sietse, anders prik ik jou ook nog lek!”

„Zeg, jongens, waarom vragen jullie niet een paar van die meisjes om mee te gaan dansen? Dat zullen ze best leuk vinden,” stelde Chantel voor.

„Maar wie zegt dat wij het leuk vinden?“ reageerde Louw. „Ik heb daar helemaal geen zin in. Jullie?“ vroeg hij aan Hielke en Sietse.

„Ikke niet,” antwoordde Sietse als eerste. „Mij niet gezien.” „Ik ook niet,” voegde Hielke eraan toe. „Er zitten best knappe meiden bij, maar met ze dansen?”

Er viel een stilte omdat iedereen begreep dat de jongens er niet meer over wilden praten.

Later op de avond keek Hielke weer eens om zich heen. Hij miste iemand. „Weet jij trouwens waar Kees is, Louw?”

„Het laatst zag ik hem bij de tafel met nootjes, maar waar hij nu is? Wacht, daar is-ie!”

Hielke en Louw zagen hoe Kees voorovergebogen bij een van de bomen aan de zijkant van de Maria-hoeve stond.

„Wat doet-ie daar?” vroeg Louw zich af. Hij had het laatste woord nog niet uitgesproken of het werd hem duidelijk.

Kees moest overgeven en niet zo’n klein beetje ook.

Hielke en Louw liepen naar hem toe.

„Kees, kunnen wij je ergens mee helpen?” vroeg Hielke, met een schuin oogje op de rommel die Kees in het gras gedeponeed had.

„Laat me maar even met rust. Ik heb wat te veel gegeten, denk ik,” legde Kees uit.

„Dat kun je wel zeggen, ja,” zei Louw. Lachen om Kees kon hij niet, want Kees zag er nogal beroerd uit. „Ik zal een glas water voor je halen en als je weer wat bent opgeknapt, kom dan bij ons zitten. Bij het tafeltje waar Gerben en Chantel ook zitten.”

Kees moest even flauw lachen toen hij Gerben zag met zijn hooivork. „Jullie zien me zo wel.”

Hielke en Louw liepen terug naar Gerbens tafeltje.

Louw liep, voor ze Gerbens tafeltje bereikten, snel de grote schuur in en kwam met een glas koud water weer naar buiten. Hij bracht het naar Kees, die langzamerhand begon op te knappen.

Toen Louw ook bij Gerben stond, hoorde hij hoe Gerben en Chantel juist afscheid namen van Paul Jorritsma. „Paul, jullie hebben dit keer een leuk feest georganiseerd en het lawaai blijft binnen de perken, dat wil zeggen binnen de perken van de Mariahoeve.”

„Hoe bedoel je dat?” vroeg Paul lachend, want hij vermoedde dat Gerben wel weer een grap met hem zou uithalen.

„Kijk, vanavond heb ik een machine geïnstalleerd die anti-gehuid maakt, waardoor onze lieve Anna-Renate ongestoord kan slapen. En wij straks ook, natuurlijk!”

„Anti-geluid? Wat is dat?” vroeg Paul verbaasd.

„Dat leer je zeker niet op die academie van onvoorstelbaar lager onderwijs van jullie, hè?”

Alle omstanders moesten lachen.

„Nee, daar heb ik nog nooit van gehoord, dat moet ik toegeven,” zei Paul.

Een andere student had er kennelijk wel van gehoord, want die legde het aan Paul uit. „Het bestaat wel, Paul. Je weet misschien dat geluidstonen bestaan uit trillingen van de lucht. Er zijn apparaten, die luchttrillingen maken die het tegenovergestelde zijn van de geluidstrillingen waar je last van hebt. In hele dure auto's kun je ze soms ook krijgen. Ze zorgen ervoor dat je in de auto vrijwel niets meer hoort.”

„En dat is nummer twee die zit!” grijnsde Gerben. „Dames en heren, we gaan!” Hij stond op en met Chantel hinkte hij langs de Mariahoeve de Polderdijk op, naar hun bungalow.

HOOFDSTUK VIII

Het hotel wordt geopend

Voorzichtig sloop de figuur het erf van de familie Klinkhamer op. De man was helemaal in het zwart gekleed. Bivakmuts, jack, broek, en lage laarzen, alles was zwart.

Het was zondagnacht twee uur en een week na het feest van de studenten. Langs de door een flauwe maan verlichte lucht schoven wolken in een traag tempo voorbij. Zo nu en dan gleed er een wolk voor de maan, waardoor de man weinig meer kon zien.

Toen hij lopend naar het dorp was gekomen, was hij per ongeluk met een been in een greppeltje gezakt. In zijn ene laars sopte nu het water.

„Dat moet mij weer overkomen,” zuchtte de man. „Dat soppen maakt te veel herrie. Wacht, ik zal m’n laarzen uitdoen.” De man deed zijn laarzen uit en bedacht meteen dat dat wel zo slim was, want hij had het eind van het verharde gedeelte van het erf bereikt. Er volgde namelijk een stuk grind en met laarzen aan zou het geknisper van de kiezelstenen in de stilte van de nacht een lawaai maken alsof er vuurwerk

werd afgestoken.

Op witte, nu heel opvallende sokken liep de man naar de achterkant van de werkplaats. Daar vond hij wat hij zocht: het met een zeildoek afgedekte voorwerp. „Wat zou dat toch zijn?” mompelde de man in zichzelf. Voorzichtig tilde hij een stuk van het zeildoek omhoog. „Asjemenou...” De man sloeg nu ongeveer de helft van het zeildoek weg. „Nee, maar! Zij zijn ook al bezig!”

Snel probeerde hij het zeil weer op de oorspronkelijke manier neer te leggen. Het bleef echter aan de andere kant van de auto vastzitten.

Plotseling hoorde de man vlakbij een deur langzaam opengaan; het geknars was duidelijk te horen. De adem stakte in zijn keel en zijn hart ging tekeer. Hij stond een tijdje doodstil te wachten en hoorde hoe even later een deur piepend dichtging. Hij luisterde scherp of er iets of iemand aankwam. Niets.

Waarschijnlijk dezelfde deur van daarnet, flitste het door het hoofd van de man. Misschien door iemand open laten staan, overdacht hij. Opnieuw probeerde hij het zeil over de auto trekken. Het bleef echter vastzitten. In plaats van om te lopen, probeerde de man het door een ruk weer los te krijgen. Dat lukte, maar het zeil scheurde met een langgerekt en droog

geluid.

Stokstijf stond bleef de man weer stilstaan. Hij telde in zichzelf tot vijftig voordat hij zich weer bewoog. Toen liep hij rond de auto en zag dat het zeil aan een scherpe punt was blijven hangen en door het trekken was gescheurd.

Binnen een paar tellen lag het zeil nu wel goed. Opnieuw liep de man om de auto heen, nu snel. „Het lijkt net of er niemand aan is geweest,” mompelde de man tevreden.

„Hé, wat moet dat daar?” werd er opeens geroepen.

De man in het zwart schrok. Hij keek om zich heen, maar zag niemand. De stem had hij niet herkend. Langzaam liep hij achteruit, scherp om zich heen kijkend.

„Wat ben je daar aan het doen, stuk tuig?”

Nu kon de zwarte gedaante de roeper wel ontdekken. Het was een nog jonge man die met zijn hoofd boven een schutting uitstak. De schutting was de afscheiding tussen die tuin en de tuin van de Klinkhamers.

„Hé, Klinkhamer, er loopt een inbreker op je erf!” schreeuwde de buurman zo hard als hij kon.

Klinkhamer was door het eerdere geroep al wakker geworden en keek nu vanuit het slaapkamerraam naar de boef. Vlug rende hij naar beneden en deed de achterdeur van het slot. De smid stapte naar buiten, keek om zich heen, maar zag de

boef niet meer. Hij pakte een stuk gasbuis op, dat in een hoek van het erf lag. Voor één keer was hij blij dat Hielke en Sietse niet hadden opgeruimd.

„Hij is naar de straat gerend, Klinkhamer!” De jongeman wees met zijn hand in de richting van de Polderdijk.

Klinkhamer rende naar de straat en keek naar links en naar rechts. Het enige dat hij zag, waren wat vochtige afdrukken, die ongeveer om de meter op het asfalt te zien waren. De plekken leken op voetafdrukken en ze gingen in de richting van de Polderdijk.

Op z'n blote voeten liep de smid de dijk op en volgde het spoor. Maar nog voor hij het dorp uit was, raakte de smid het spoor al kwijt.

Klinkhamer dacht even na en ging toen onder aan de dijk op zijn knieën in het gras zitten. Hij hield zich een paar minuten stil, in de hoop dat de boef, als die zich ergens vlakbij verborgen zou houden, weer tevoorschijn kwam. En dan... Het bleef echter stil en de smid ging staan. „Verdwenen,” mompelde hij.

„Pa, heb je hem?” riep Hielke. Hij was ook wakker geworden van het geroep van de buurman en hij had zijn broer wakker gemaakt. Daarna was hij zo snel mogelijk achter zijn vader aan gerend.

„Nee, Hielke. Er is niets meer te zien. De inbreker is weg,” zei de smid met enige spijt. Hij liep terug naar huis.

„Missen we iets?” vroeg Sietse, die nog op het erf stond.

„Hé, jongens,” riep de buurman. „Ik denk dat de dief zonder iets te stelen is weggegaan. Hij heeft volgens mij alleen maar tijd gehad om naar jullie auto te kijken.”

„Heeft-ie naar onze auto gekeken?” reageerde Sietse verbaasd.

„Ja, hij heeft onder dat zeil daar gekeken.” De buurman wees naar het zeil dat over de auto lag. „Toen stoorde ik hem al.”

„Waarom zou hij onder het zeil kijken?”

„Dat moet je niet aan mij vragen, maar aan de dief!”

„Dat begrijp ik ook. Ik snap alleen niet waarom hij geïnteresseerd is in wat er onder het zeil ligt.”

„Jullie hebben het zeil natuurlijk niet voor niets over die auto gelegd en misschien was het gewoon iemand die benieuwd was naar wat jullie aan het doen zijn,” suggereerde de buurman.

„Hm, kan,” zei Sietse nadenkend.

„Laten we eerst nog eens goed kijken of er niet ergens een raam stuk is,” merkte de smid op. „Kijken jullie even?” vroeg hij aan Hielke en Sietse. „Dan vraag ik aan de buurman wat hij precies gezien heeft.”

„Goed, pa, maar ik ga eerst mijn schoenen aandoen,” zei Sietse.

Nadat de jongens hun schoenen hadden aangetrokken, liepen ze aandachtig kijkend rond het huis en de werkplaats. Niets wees erop dat er een poging tot inbraak was geweest.

Klinkhamer bedankte de buurman voor zijn oplettendheid en wenste hem een rustige nacht toe.

Toen de twee broers hun vader het resultaat van hun speurtocht hadden verteld, zei hij: „In dat geval denk ik dat we maar het beste weer naar binnen kunnen gaan.”

De buurman was inmiddels naar zijn eigen huis teruggegaan en de Klinkhamers deden hetzelfde. Net voor het naar binnen gaan, zag de smid dat ook buurman Bleeker had staan kijken. Hij stak zijn duim op, ten teken dat alles in orde was. Bleeker zwaaide daarop en verdween.

Op de trap naar boven zei Hielke tegen zijn vader:

„Welterusten, pa, misschien komen we morgen wat meer te weten.”

„Dat hoop ik ook, want dit is toch wel heel vreemd. ”Trusten, jongens.”

De volgende ochtend belde Klinkhamer Zwart op en hij vertelde hem wat er die nacht was gebeurd.

Zwart kwam meteen, maar kon, afgezien van het gescheurde

zeil, niets vinden wat leek op het spoor van de dief.

Op zaterdag, drie weken later, werd het hotel geopend. De brand in de keuken had wel wat problemen gegeven, maar de aannemer had alles toch nog op tijd af kunnen maken.

Ook menig tegenstander van de bouw moest toegeven dat Van Galen zijn woord had gehouden en kosten noch moeite had gespaard om iets heel fraais neer te zetten.

De burgemeester sprak hier in zijn toespraak uitvoerig over en hij bedankte Van Galen voor zijn inzet om zoveel mogelijk rekening te houden met de wensen die er bij de bevolking van Lenten leefden.

„Meneer Van Galen, het dorp Lenten wenst u en uw hotel ‚De Meerkoet’ dan ook een succesvol en langdurig bestaan toe!” De burgemeester liep achter de mikrofoon vandaan en nodigde met een armgebaar Van Galen uit zijn plaats in te nemen.

Nadat deze op zijn beurt alle betrokkenen die hadden meegewerkt aan de realisering van zijn plan en de aannemer en zijn mensen had bedankt, haalde Van Galen uit zijn binnenzak een envelop tevoorschijn. „Burgemeester, dames en heren, in deze envelop zit een cheque. U zult zich misschien afvragen: heeft Van Galen nog niet genoeg uitgegeven?”

Eén aantal mensen in het publiek moest lachen.

„Het antwoord is nee, want ik wil deze cheque van tienduizend gulden...”

Bij het horen van dit bedrag steeg er uit het publiek een luid „Oooh!” op.

„...bestemmen voor de aankoop van boompjes. Deze boompjes zullen worden geplant op een weiland dat ik vorige week heb kunnen kopen. Het bos dat zo zal ontstaan, zal over een aantal jaren het nieuwe bos van Lenten zijn, want ik schenk het land aan de gemeente!”

„Hoera voor Van Galen!” riep de burgemeester uit. Ook hij was geheel verrast door de schenking van de projektontwikkelaar.

„Leve Van Galen! Leve „De Meerkoet’!” riep het publiek uit. Van Galen moest even wachten voor het stil werd. Toen hij zich weer verstaanbaar kon maken, zei hij: „Mag ik dan nu verzoeken of de heer Klinkhamer naar voren wil komen?” De smid liep enigszins verlegen naar voren.

„Waarschijnlijk zult u zich herinneren dat het hotel enige weken geleden door een brand werd geteisterd. Het is aan het snelle optreden van de heer Klinkhamer en zijn mannen te danken geweest dat het hotel toen geen grote schade heeft opgelopen...”

„Leve de brandweer!” riep het publiek.

„Jazeker, en daarom vind ik dat de burgemeester en de heer Klinkhamer samen het hotel moeten openen.”

„Leve de burgemeester en Klinkhamer!”

Van Galen liep nu met de burgemeester en Klinkhamer naar een lint dat voor de receptie was gespannen.

Met twee scharen werd het lint doorgeknipt, waarbij de burgemeester luid zei: „'Meerkoet', ik verklaar u voor geopend!”

Het publiek liep meteen naar voren, waardoor de burgemeester, Van Galen en Klinkhamer als op een golf de receptie werden ingedreven.

In de hal van de receptie stonden een stuk of tien tafels waarop drankjes, hapjes en dergelijke klaarstonden voor de gasten. Daarnaast had men de mogelijkheid om het hotel te bezichtigen.

Van Galen kon nog net op tijd een glas wijn voor de burgemeester en Klinkhamer pakken om een toast uit te brengen.

Klinkhamer verzocht of hij wat anders mocht drinken omdat hij nog moest rijden.

„Rijdt u soms vanmiddag nog weg om op vakantie te gaan, Klinkhamer?” vroeg Van Galen lachend.

„Dat niet, meneer Van Galen, maar ik doe mee aan de autocross, ziet u.”

„Wat leuk, dan zult u zeker mijn zoon Tim tegenkomen, want hij doet ook mee! Hij is er gek van,” zei Van Galen.

„Maar moet u dan niet weg? De cross begint over een half uurtje.”

„Dan ga ik meteen maar, als u het niet erg vindt,” merkte de smid op.

Klinkhamer groette Van Galen en de burgemeester en liep door de receptie naar de achterkant van het hotel. Hij moest nog een flink eind lopen, want de crossbaan was aangelegd op een stuk weiland dat na de cross deel zou gaan uitmaken van het golfterrein dat nog bij het hotel moest worden aangelegd. De autocross zou om half drie beginnen en ruim twee uur duren. De belangstelling om mee te doen was groot, omdat Van Galen ervoor had gezorgd dat er een grote prijzenpot was. Veel crossers die regelmatig aan officiële wedstrijden meededen, wilden nu proberen de vetste prijzen in de wacht te slepen. De inschrijvingen waren dan ook uit de verre omtrek gekomen, waaronder iemand die zich had ingeschreven onder de naam Zwarte Piet van Zanten, met een auto die Griet heette!

In totaal waren er meer dan honderd inschrijvingen. Vlak

voor de wedstrijden werd iedere crossauto gekeurd, waardoor er een stuk of vijftien auto's afvielen. Voor het organisatiecomité kwam dat goed uit, want nu konden er vier klassen worden gevormd, van ongeveer twintig deelnemers per klasse.

Elke klasse reed een wedstrijd over drie manches van acht rondes. De vijf best geklasseerden per manche zouden dan overgaan naar de finale, die ook over acht rondes ging.

Al voor de opening van het hotel hadden de Klinkhamers hun auto als een van de eersten laten keuren. Door het grote aantal deelnemers kon Klinkhamer pas na enig zoeken zijn zoons, Kees en Louw vinden op het weiland dat als parkeerterrein voor de crossauto's diende.

„Viel de opening mee, pa?” vroeg Sietse hem.

„Ging wel, jongens. Waar is mijn overall?” wilde Klinkhamer weten.

„Die ligt in de cabine van de vrachtwagen,” antwoordde Sietse. De smid stapte in de cabine van de vrachtwagen, waarmee Jelle Zijlstra hun crossauto naar het crossterrein had gebracht, en hij kleeedde zich snel om.

Toen Klinkhamer klaar was en weer uit de cabine stapte, vroeg hij aan Hielke: „Hoe hebben we geloot?”

„We zitten in de tweede groep van de Rodeo-klasse en we

zijn meteen na de eerste manche van groep één aan de beurt.”

„Goed. Zitten er in onze groep nog bekenden die meedoen?”

„Er zijn nog drie auto's die uit Lenten komen, pa, maar we kennen die jongens niet. En we starten met die Zwarte Piet, wie dat ook zijn mag.”

„Nou, ik ben benieuwd,” zei de smid.

De jongens gingen de auto van buiten nog even nakijken, terwijl Klinkhamer de positie van zijn stoel nog eens instelde. Hun auto heette, hoe kon het ook anders, Kameleon 2. De naam was er verscheidene keren door de jongens op geschilderd.

Op dat moment kwam er een man voor hun auto staan. De man had lange, zwarte haren, een zwarte baard, een zwart, leren jack, een zwarte broek en zwarte laarzen.

Louw zag hem het eerst. Hij stootte Sietse aan. „Hé, volgens mij is dat die Zwarte Piet, denk je ook niet?”

Sietse keek de man nu ook aan. „Zeker weten.” Meteen draaide hij zich om naar zijn broer. „Hielke, dat moet hem zijn.”

Klinkhamer had de man natuurlijk ook zien staan. „Ziet u het goed?” vroeg hij wantrouwig.

„An me oge mankeert niks,” reageerde de man in het zwart.

„Ik vraag me allenig af, hoe jullie met dat wrak denke te winne,” vervolgde hij schamperend.

„Laat dat maar aan ons over,” kwam Sietse er meteen tussen.

„Zooo, nog kapsones ook, hè?”

„We zien je straks wel bij de race, goed?” kapte Klinkhamer het gesprek verder af.

„Ja, we sien mekaar seker nog,” bevestigde de man in het zwart.

De jongens en Klinkhamer zagen hoe de man naar zijn eigen auto liep.

„Ja, hoor,” zei Hielke, „die vent moet Zwarte Piet zijn, want hij loopt naar de G.R.I.E.T. toe.”

„Gek, dat er achter elke letter van de naam een punt staat,” merkte Louw op. „Misschien is het wel een afkorting van iets.”

„Ja, misschien van zijn sponsor,” suggereerde Kees.

„Zou kunnen,” zei Sietse. Hij keek nog steeds naar de man in het zwart. Ergens had die iets bekends over zich.

„Pa, wat ons betreft, is de auto klaar,” ging Hielke over op een ander onderwerp.

„Wat mij betreft ook. Nu moet er alleen nog geloot worden wie er als eerste met mij meerijdt.”

„Zal ik tossen?” stelde Kees voor.

„Ik vind het best,” knikte Hielke.

„Ik ook,” beaamde Sietse. „Ik wil kop,” voegde hij eraan toe.

„Dan heeft Hielke munt,” zei Kees. Hij gooide een gulden omhoog. „Munt!” riep hij uit toen het geldstuk op de grond was gevallen.

Voor het hek dat toegang gaf tot de baan stonden inmiddels de twintig crossers van de eerste groep. Bij deze groep zaten vier Lentenaren, maar ook de zoon van Van Galen die al een tijd crosste. Hij had zelfs weleens een wedstrijd gewonnen. Op een teken van de baancommissaris, reed de eerste groep van de Rodeo-klasse de baan op.

De baan had de vorm van een atletiekbaan met een lengte van vierhonderd meter en hij bestond alleen maar uit klei. De top laag werd door twee trekkers, die voorzien waren van zandschuivers, vlak gemaakt. Dat moest ook tijdens de wedstrijd om de paar manches worden gedaan, anders zouden er, vooral in de bochten, te veel sporen komen. De trekkers stonden tijdens de races in het midden van de ovale baan.

Het intense gebrul van de opgestelde crossauto's golfde over het terrein heen. De starter stond aan de binnenrand van de baan. Hij hief zijn zwart-wit geblokte vlag, hield die voor een ogenblik omhoog en liet zijn arm met de vlag toen heel snel

zakken.

Dat was het sein om weg te sprinten en met een ongelooflijk geraas scheurde de eerste groep weg.

Kees, Louw en Sietse keken vanachter het hek naar de crossers. „Die Tim van Galen kan er wel wat van, hè? Moet je eens kijken hoe hij de bochten neemt!”

Het was inderdaad spectaculair om te zien hoe dat ging. Het publiek, dat toch op een aardige afstand van de baan stond, kreeg soms zelfs de kluiten klei over zich heen. Al kort na de start reden er een paar crossers tegen elkaar aan. De meesten vervolgden wat later weer gewoon de wedstrijd, hoewel hun auto er een paar deuken bij had!

„Ik hoop dat je vader het redt, Sietse,” merkte Louw op. „Het zal niet meevallen als je ziet hoeveel goede rijders erbij zitten.”

„Nee, maar jullie kennen hem nog niet! Hij drukt ze desnoods allemaal de greppel in!” meende Sietse.

De tweede groep maakte zich klaar om naar de opening in het hek te rijden. Terwijl een paar auto's al met ronkende motoren stonden te wachten tot de eerste groep klaar was met hun race, keek Klinkhamer gespannen om zich heen. Het viel hem nu pas op dat Zwarte Piet met zijn auto achter hem stond.

„Geinige naam, Kameleon 2, voor die brik! Sloat dat er soms op dat jullie met ze tweeën strakkies, als ik jullie inhaal, van kwoadheid alle kleure van de regeboog krijge?” Zwarte Piet moest hard lachen om zijn eigen grap.

„Zak door de grond, lummel!” riep Klinkhamer terug.

„Noa jullie, noa jullie,” antwoordde Zwarte Piet. „Want dan ken ik gelijk over jullie heen rije! Haha-haaa!” Hij gaf gas en bonkte tegen de Kameleon 2 aan. „Kenne jullie alvast effe wenne!” riep hij.

„Stik, vent,” gromde de smid.

„Goed. Hielke, stap in, want we gaan!” Klinkhamer begon een beetje zenuwachtig te worden. Hij had het meedoen eerst als grap gezien, maar nu het er echt om zou gaan spannen, deed het hem toch wel wat. Hij deed zijn integraalhelm op, klom via de raamopening in de auto en klikte de vierpunts gordel vast. Met een schuin oog keek hij of Hielke ook in de gordel zat. „Jongens, we gaan! We zien jullie na afloop van de manche wel weer, oké?”

„Oké, en succes!” riepen de drie achterblijvers.

Klinkhamer startte de motor weer en schakelde de eerste versnelling in. Langzaam reed hij naar de opening in het hek. De man van het wedstrijdcomité gaf aan dat de voorste auto's van groep twee ruimte moesten maken om de rijders van de

eerste groep het parkeerterrein weer op te laten rijden. Hun race was bijna afgelopen.

Klinkhamer keek achterom en zag dat Zwarte Piet even niet oplette. De smid schakelde in zijn achteruit en gaf meteen gas. Met een klap schoof de Kameleon 2 de G.R.I.E.T. een meter naar achteren!

Geschrokken keek Zwarte Piet nu naar de grijnzende smid, die half uit het raam hing.

„Zat je te slapen?” riep Klinkhamer.

Onverstaanbaar mompelde Zwarte Piet iets terug, maar hij reed zijn G.R.I.E.T. nog wat verder achteruit.

Op dat moment werd de eerste groep afgevlagd en kwamen weer het parkeerterrein oprijden. De twintig die waren gestart, kwamen niet ongeschonden terug. Menigeen had een paar flinke deuken opgelopen en een was er zelfs de greppel in gereden. Die werd er nu door een trekker uit gehaald.

Even later werd groep twee opgeroepen.

„Daar gaan we, Hielke!” De smid was blij dat er gereden kon worden. Toen ze hun startpositie hadden ingenomen, verdwenen zijn zenuwen op slag.

Hielke zag dat zijn vader vastberaden keek. Hij hoorde hoe hij gas gaf en met zijn linkervoet de koppeling ingetrapt hield om te voorkomen dat de Kameleon 2 ervandoor zou

schieten.

De starter stak zijn vlag omhoog...

HOOFDSTUK IX

Zwarte Piet verliest wel zijn haren maar niet zijn streken!

Nog voor de starter zijn vlag helemaal naar beneden had gebracht, waren de eerste auto's al weg. De Kameleon 2 stond op de vijfde startlij aan de buitenkant.

Vader Klinkhamer trapte flink het gaspedaal in en liet de koppeling opkomen. De motor kreeg daardoor te veel benzine en verzoop bijna! Pas na een paar tellen wilde de motor weer oppakken. De trage start was echter voldoende om de auto die achter hen stond opgesteld, met een bonk tegen hen aan te laten rijden.

Met een schok schoot de Kameleon 2 vooruit en hij begon snelheid te maken.

In de auto gooide de smid er een paar krachttermen uit, die niemand hoorde, omdat het lawaai van de motoren oorverdovend was. Kwaad schakelde hij naar de tweede versnelling, zonder zijn voet van het gas te halen.

Het veld auto's kwam op de eerste bocht af en de Kameleon 2 liet zich gevaarlijk dicht naar de rand van het circuit dringen. Hielke wees zenuwachtig dat zijn vader naar de binnenkant

van de baan moest.

Vanachter het hek keken Sietse, Louw en Kees naar de Kameleon 2. Ze zagen hoe hun auto met moeite op de baan bleef en met enig geluk goed door de bocht ging. Toen ze de bocht uitkwamen, reed hun auto naast nummer 76, de G.R.I.E.T. van Zwarte Piet.

„Dat kan straks leuk worden in de volgende bocht, jongens,” riep Sietse uit.

„Ja, ik ben benieuwd wie er het eerst op zijn rem gaat staan,” reageerde Kees.

Bij het inrijden van de bocht aan de overkant van het rennerskwartier gebeurde er opeens iets.

Een van de auto's, die vooraan reed, stond plotseling met zijn neus de verkeerde kant op. Met een grote klap knalde er iemand bovenop, waardoor de aangereden auto naar de buitenkant van de baan werd geduwd en daar bleef staan. De auto die de tik had uitgedeeld, werd nu op zijn beurt van achteren aangereden, omdat hij vrijwel stil stond. Een viertal auto's kon de tweede, stilstaande wagen niet ontwijken en vloog er frontaal of schampend tegenaan.

Klinkhamer zag het voor zijn ogen gebeuren. Hij kon nog net tussen de twee stilstaande auto's door en zonder iets of iemand te raken, zijn weg vervolgen.

Dat geluk was niet weggelegd voor de G.R.I.E.T., die met zijn

linker voorkant tegen de tweede stilstaande wagen botste, maar toen doorschoot naar de auto die het allereerst was aangereden.

Met een ruk aan het stuur kon Zwarte Piet voorkomen dat zijn auto frontaal het slachtoffer ramde. Hij kon echter niet voorkomen dat hij hem met zijn achterkant toch nog een flinke zwieper gaf. Het was in ieder geval voldoende om de machteloos toeziende bestuurder en zijn auto over de rand van het circuit te duwen, de greppel in.

Het publiek vond dat prachtig en er steeg een luid gelach op. De jongens keken ook toe, maar konden er niet echt om lachen, want ze wisten dat voor hetzelfde geld hun auto daar had kunnen liggen.

De bestuurder van de auto die in de greppel lag, bevrijdde zich snel uit zijn gordels en kroop, door het gat waar eens het raam had gezeten, uit zijn crossauto. Hij klom over het toeschouwershek, deed zijn helm af en liep grijnzend naar het rennerskwartier.

De andere deelnemers vervolgden hun race en reden nu in een grote groep over de lijn die zowel voor de start als voor de finish diende.

Hielke lachte naar zijn vader, die zich geen tijd gunde naar hem te kijken, en stak zijn duim op, om hun eerste

doorkomst als het ware te vieren.

Ze reden weer op de volgende bocht af. Er gebeurde nu niets, waarna de crossers over het rechte eind aan de overkant reden. De volgende drie rondes wisten ze ook zonder kleerscheuren door te komen.

Alle overgebleven deelnemers bleven in de race, hoewel het publiek duidelijk kon zien wie er ervaring in het crossen had en wie niet. De gelegenheidsdeelnemers, zoals de Klinkhamertjes, lagen al gauw een halve ronde achter.

De commentator, die in de bus van het wedstrijdcomité zat, probeerde boven het lawaai van de race uit het publiek te vertellen wie er op kop lag. Voor menige toeschouwer was dat door de voortdurend wisselende posities niet meer bij te houden.

Sietse, Louw en Kees gingen, na de doorkomst bij de vierde ronde van de Kameleon 2, hopen dat hun auto ongeschonden het eind van de eerste manche zou halen. Dat dachten vader Klinkhamer en Hielke ook, totdat er voor hen een auto met zijn voorwielen helemaal dwars door de bocht probeerde te gaan.

Door de grote kracht die er op de wielen werd uitgeoefend, brak het rechtersvoorwiel af. Eerst stuiterde het wiel een paar keer omhoog, om daarna op een onvoorspelbare manier

door te rollen.

Opeens kwam het wiel voor de Kameleon 2 terecht, rechtopstaand in een spoor dat in de bocht door de auto's was uitgesleten. De smid kon het wiel onmogelijk ontwijken en reed er overheen...

Met een ontzettende bonk kwam het wiel tegen de onderkant van de Kameleon 2 aan. De auto werd als het ware in de lucht gelanceerd, wat bij het publiek tot ,oh's' en ,ah's' leidde, maar de inzittenden een paar zeer angstige ogenblikken bezorgde. Met een doffe dreun kwam de Kameleon 2 vervolgens op zijn achterkant neer en viel weer terug op alle vier de wielen. Door de klap sloegen Hielke en zijn vader met hun helmen tegen het dak aan.

Hielke zag hoe zijn vader even diep ademhaalde, zijn hoofd schudde, maar meteen weer het stuur vastgreep en doorcrosste! Hij merkte ineens ook dat hij wat hoger zat. Moeder Klinkhamer, die eveneens naar de wedstrijd was gekomen, had na de lancering van schrik niet meer durven kijken, bang als ze was dat haar man en zoon door de andere crossers vol geraakt zouden worden. Haar man had gezegd dat de veiligheidskooi heel wat kon hebben, maar veel vertrouwen had ze er niet in. Stel, dat ze van twee kanten tegelijk op de Kameleon 2 zouden inrijden? overdacht ze.

Sietse, Kees en Louw hadden geen tijd om na te denken over de dingen die fout konden gaan.

Sietse had ook gezien wat hun auto was overkomen. „Kees, blijf jij naar het einde van de manche kijken, dan gaan Louw en ik proberen of we ergens nog een krik te pakken kunnen krijgen. Aan één krik hebben we niet genoeg. Misschien moet er wel een nieuwe aandrijf-as onder.”

„Hebben we die dan?” vroeg Louw.

„Het stuk vanaf de kruiskoppeling bij de versnellingsbak tot aan de cardan-as achter wel, maar als er iets anders verbogen is of zo, dan niet,” antwoordde Sietse. Met Louw liep hij snel naar de plek in het rennerskwartier, waar ze hun spullen en gereedschap hadden liggen.

„Zorg jij ervoor dat wanneer de auto's van onze groep terugkomen, ze niet te dicht bij de Kameleon 2 gaan staan?” vroeg Sietse aan Louw.

„Komt voor elkaar. Ga jij dan nog een krik zoeken?”

„Ja, tot zo.”

Toen Hielke en zijn vader even later kwamen aanrijden om de auto op zijn plek neer te zetten, was Sietse al bezig er een krik naartoe te slepen.

Hielke maakte zijn gordel los, klom door de raamopening naar buiten en deed zijn helm af. „Jongens, wat ons is

overkomen...”

„Ja, we hebben het gezien,” reageerde Kees, „niet te geloven, zeg, dat jullie door die band zo’n eind omhoog konden stuiteren!”

„Laten we alleen hopen dat er niets belangrijks is geraakt,” merkte Klinkhamer op, nadat hij zich met moeite uit de auto had geworsteld. „Als de remleidingen of de aandrijfas zijn geraakt, kan dit weleens de eerste en de laatste rit van de Kameleon 2 zijn geweest.”

„Dat kunnen we zo wel zien,” ging Sietse erop in. Nog hijgend duwde hij de geleende krik onder de voorkant van de auto, waarna Hielke en Louw hun eigen krik onder de achterkant staken.

Binnen een minuut stond de Kameleon 2 aan één kant flink schuin omhoog.

„Moet je nou eens kijken!” riep Hielke, die er meteen onder was gekropen, verbaasd uit. „Nu begrijp ik waarom ik opeens zo hoog zat. Dat wiel is precies onder mijn stoel klem komen te zitten!”

„Niet te filmen,” merkte Kees op. „De bodemplaat is hier helemaal naar binnen gedrukt.”

„En hoe zit het met de remleidingen?” wilde Klinkhamer weten.

„Zo te zien, is er niets aan de hand, pa,” antwoordde Sietse.

„We kunnen de volgende manche gewoon meedoen.”

Gerustgesteld lieten ze de auto weer zakken. Sietse bracht de geleende krik terug, waarna ze wat dronken en naar de manches van de andere klassen gingen kijken. Onderwijl praatten ze nog wat na over hun eigen manche.

Vanaf hun plaats hadden ze een redelijk goed uitzicht op het circuit, andere crossers stonden soms op de daken van hun auto's om maar niets van het spektakel op de baan te hoeven missen.

Dat er tijdens elke manche wel iets bijzonders gebeurde, werd ook snel duidelijk. In de klassen die na die van hen startten, ging het er soms ruig aan toe. De vermogens van die crossauto's waren veel groter, waardoor er harder kon worden gereden. Menige crossauto belandde dan ook met een aardige vaart in de greppel, die het circuit omgaf. Het publiek bleef daarbij niet gespaard voor een douche, soms een hele vieze, want er kwam weleens een auto in de modder terecht. De mensen kregen dan grote klonters opspattende, stinkende, zwarte modder over zich heen.

Na de manches van de Sportklasse 2000 en de Formule 1-auto's, was het weer de beurt aan de eerste groep van de Rodeo-klasse.

In de vierde ronde van deze manche raakte een nog jonge bestuurder van een crossauto uit Middenveen, bij het inrijden van een bocht, de macht over het stuur kwijt en hij maakte een halve slag. Omdat hij stilstond en een groot deel van de andere crossers hem nog moest passeren, zwaaide een van de twee bochtencommissarissen, die bij die bocht stond, onmiddellijk met zijn gele vlag. De crossers die de stilstaande auto nog moesten passeren, deden dat nu voorzichtig, met één uitzondering. Dat was de auto met nummer 61, die bijna achteraan in het veld reed. De bestuurder was Tim van Galen.

Van de kant af was het moeilijk te zeggen of Tim de vlaggende bochtencommissaris negeerde of de stilstaande auto gewoonweg niet had gezien. Wat het ook was, hij reed in volle vaart tegen de zijkant van de stilstaande auto aan. De klap waarmee dat gepaard ging, was zo hevig dat de aangereden wagen zelfs omsloeg.

De jongen uit Middenveen had zich echter al op het moment dat hij stilstond haastig uit de gordels losgemaakt. Hij vloog nu weerloos door de auto.

Door de botsing kwam de jongen met zijn hoofd tegen de stalen buizen van de veiligheidskooi aan. Hij raakte echter met een deel van zijn rechterbeen ook de gloeiend hete

radiateur. Hoewel de brandwerende overall erger voorkwam, verbrandde zijn been toch licht.

De bochtencommissaris die had gevlagd, wachtte een paar tellen, niet wetend wat er zich in de auto had afgespeeld. Toen hij de bestuurder niet uit zijn auto zag kruipen, gaf hij via de portofoon aan de baancommissaris door, dat deze de manche moest afvlaggen.

Tim van Galen werd gediskwalificeerd wegens gevaarlijk rijden.

„Het zal je maar gebeuren,” zei vader Klinkhamer. „In ieder geval zie je dat al de veiligheidsvoorschriften er niet voor niets zijn.”

„Nee, dat blijkt wel,” voegde Hielke eraan toe.

Hielke kreeg weinig tijd om er verder over na te denken, want de Kameleon 2 moest meedoen aan de tweede manche van hun groep.

Sietse was dit keer aan de beurt om naast zijn vader te zitten en mee te rijden. Ze deden hun helmen op en klommen door de raamopeningen de auto in. Nadat ze zich in de gordels hadden vastgegespt, reden ze naar hun startpositie toe. Ze stonden nu op de tweede startrij aan de binnenkant, waardoor ze een grotere kans hadden op een goede klassering. Moeilijk bleef dat overigens wel, want ze hadden

gemerkt dat veel ervaring absoluut nodig was om hoog te kunnen eindigen.

Tot hun grote verrassing stond rechts voor hen de G.R.I.E.T. Zwarte Piet van Zanten had hen ook in de gaten. Hij draaide zijn hoofd om en haalde zijn wijsvinger langs zijn keel.

Klinkhamer stak dreigend zijn vuist op.

Aan de reactie van Zwarte Piet was te zien dat hij hiervan niet erg onder de indruk was.

Sietse keek zijn vader even aan. Die keek hem op zijn beurt geruststellend aan, alsof hij zeggen wilde: maak je maar niet druk, die krijgen we nog wel!

Dit keer liet Klinkhamer de motor meteen veel toeren maken, zodat ze, op het moment dat de vlag viel, onmiddellijk weg waren. Met brullende motor en een lading zand, opgeworpen door hun voorgangers, die tot in hun monden en de open halzen van hun overalls kwam, scheurden ze weg.

Nog voor ze de eerste bocht ingingen, was Klinkhamer al tegen de achterkant van de G.R.I.E.T. gebotst, expres.

Sietse kon aan de glimmende ogen van zijn vader zien dat hij dit prachtig vond.

Eén halve ronde later was het opnieuw raak, nu in de bocht bij de bus van het wedstrijdcomité. Vader Klinkhamer zat in

de binnenbocht en drukte de G.R.I.E.T. naar de buitenkant. Dat beide auto's daardoor snelheid verloren, deerde de smid niet. Toen de Kameleon 2 opeens losschoot van de G.R.I.E.T., vlogen ze vooruit, alsof ze een turbo hadden. Ze lagen nu derde!

Als ze gedacht hadden dat Zwarte Piet zich nu wel gewonnen zou geven, vergisten ze zich toch. Op het rechte stuk kwam hij met een noodvaart aancrossen. In de bocht die volgde, wist hij weer bijna langsij te komen en bij het begin van het volgende rechte stuk, reden ze naast elkaar.

Vader Klinkhamer gaf vol gas in z'n twee en wilde overschakelen naar de derde versnelling. Omdat de bak niet meewerkte, ging dat niet vlug genoeg, waardoor ze snelheid verloren.

Nu lag de G.R.I.E.T. voor.

Het duurde een volle ronde voor vader Klinkhamer de achterstand weer had ingelopen. Ruim vóór een van de bochten kleunde hij opnieuw tegen de G.R.I.E.T. aan, dit keer met onvoorziene gevolgen.

Zwarte Piet reed juist vol gas in z'n drie en hij raakte door de duw de controle over zijn auto kwijt. Hij vloog met hoge snelheid het binnenterrein, dat bestond uit een vrij egaal grasveld, van het circuit op. Slingerend probeerde hij tussen

de twee banaanvormige zandruggen, die aan de binnenzijde van de bochten lagen, de baan weer op te rijden.

Aan de binnenkant van deze zandruggen waren betonnen rioleringsbuizen neergezet, die voor de helft waren ingegraven. Boven op elk van deze buizen stond een bochtencommissaris.

Ongecontroleerd en nog steeds met een aanzienlijke snelheid, knalde de G.R.I.E.T. tegen een van de betonnen buizen aan.

De bochtencommissaris kon op het laatste moment nog wegspringen, maar auto en buis waren goed voor de sloop. Sietse en zijn vader wisten hier niets van en reden de manche uit.

Ze wisten nog een achtste plaats te behalen, vooral omdat er veel uitvallers waren.

Na afloop van de manche liep een beteuterd kijkende Zwarte Piet terug naar het rennerskwartier. Zonder dat hij er erg in had, waren zijn zwarte haren in de helm blijven zitten toen hij hem afdeed. Pas toen hij bij de plek was waar zijn auto nu had moeten staan, merkte hij aan het lachen van andere crossers wat er aan de hand was.

„Wat kan het mij ook eigenlijk schelen,” mopperde hij tegen zichzelf. „Nu hoeft het toch niet meer. Zo zie je maar, je

wordt uit de wedstrijd gereden door je beste vrienden. Waar zit die Klinkhamer trouwens?”

Lang hoefde Zwarte Piet niet te zoeken, want Klinkhamer en de jongens kwamen al aanlopen.

„Nee, maar... dat is een goeie!” riep de smid luid uit.

„Het is Gerben met een baard!” schreeuwde Hielke.

„Was jij die Zwarte Piet?” vroeg Sietse.

„Ja, en wat zou dat, stelletje wegpiraten! Dat knalt me zomaar van de baan af, het is een schandaal! Maar ook wel hartstikke gaaf, hè? Jongens, dat crossen is best wel leuk!”

„Zeker weten, Gerben,” vond ook vader Klinkhamer. „Had ik van tevoren geweten dat jij in de G.R.I.E.T. reed, dan had ik je niet zo achternagezeten!”

„Ach, wat geeft dat nou,” reageerde Gerben. Hij trok met een ruk zijn nepbaard eraf. „Ik heb jullie toch ook een paar keer flink te pakken gehad, nietwaar? Jullie hadden je eigen gezicht eens moeten zien toen ik jullie bij het begin van de wedstrijd aansprak. Prachtig gewoon, dat had ik moeten filmen!”

„Je vermomming was inderdaad perfekt. Zelfs wij hadden niet door wie je was,” merkte Sietse op.

„Maar waarom heb je niet onder je eigen naam meegedaan?” wilde Klinkhamer weten.

„Ik had al een tijdje geleden gehoord dat er meer mensen uit

Lenten met de cross zouden meedoen. Ik vond het wel een leuke verrassing als de mensen pas te zien zouden krijgen wie ik in werkelijkheid was, als ik op het podium zou staan om de hoofdprijs in ontvangst te nemen!” antwoordde Gerben.

„En jij dacht dat je zomaar de hoofdprijs zou winnen?” riep Hielke lachend uit.

„Ik kon toch ook niet weten dat de bestuurders van de Kameleon 2 nog grotere piraten waren dan die van de echte Kameleon!”

„Ho, ho, Gerben, niet beledigend worden. We hebben niets gedaan wat reglementair niet mag,” reageerde vader Klinkhamer.

„Ja, ja,” zei Gerben met een gezicht waarop te lezen viel: geloof dat maar!

„Maar jij had dus ook geheimen voor ons, Gerben,” merkte Sietse op.

„Ja, ik wilde mijn deelname geheimhouden. Het vooruitzicht jullie verbaasde gezichten te zien, heeft me al heel wat vrolijke momenten bezorgd,” zei Gerben grijnzend.

„Pa, weet je nog hoe verontwaardigd, ‚Zwarte Piet’ was, toen wij hem een paar weken geleden iets niet wilden vertellen?” Sietse keek zijn vader aan.

„Natuurlijk, meneer was zeer beledigd dat wij iets voor hem

geheimhielden.”

„En nu blijkt dat hij dat zelf ook heeft gedaan. Notabene hetzelfde geheim! Vind je dat ook niet een beetje achterbaks, Gerben?” vroeg Sietse.

„Och, het is maar hoe je het bekijkt,” was het laconieke antwoord van Gerben.

„Leg ons dan eens uit hoe we het dan zouden moeten bekijken?” wilde Louw op zijn beurt weten.

„Nou, dat is heel simpel. Op die dag dat Jelle Zijlstra met zijn vrachtwagen bij jullie was, begon ik al te vermoeden dat jullie met een crossauto bezig waren. Zo geheimzinnig als jullie toen deden, dat zou zelfs een blind paard op het juiste spoor hebben gebracht!”

„De Sherlock Holmes van Lenten wist op dat moment zeker meteen waar wij mee bezig waren, hè?” merkte Hielke sarcastisch op.

„Nee, toevallig niet. Ik wist het pas zeker toen ik op een nacht bij jullie achter op het erf had gekeken, onder dat zeil,” vertelde Gerben.

„Oh, dus jij was de inbreker die ik te grazen wilde nemen!” begreep Klinkhamer.

„Ja, ik heb u wel zien lopen met die ijzeren staaf. Ik was blij dat u me niet vond!”

„Nou, Gerben, je bent me er een, om de mensen 's nachts zo de stuipen op het lijf te jagen. Ik liep dan wel met een staaf ijzer rond, maar echt lekker voelde ik me ook niet. Je weet tenslotte nooit wie er opeens voor je neus kan opduiken,” besloot de smid.

„Het spijt me, Klinkhamer, dat ik u zo aan het schrikken heb gemaakt. Vanmiddag heeft u dat weer aardig rechtgetrokken, want ik stond doodsangsten uit, toen ik recht op die betonnen buis afging.”

„Dat is dan meteen je verdiende loon, huichelaar en bedrieger!” riep Sietse uit.

„Let jij nu maar op je werk, want de Formule 1 komt alweer van de baan af. Jullie moeten zo rijden.”

„Ja, jongens, opschieten,” riep Klinkhamer. Hij had er duidelijk zin in. „Hebben jullie de tank al bijgevuld?”

„Dat doe ik wel,” antwoordde Kees.

Hielke en zijn vader deden hun helmen weer op en gingen in de Kameleon 2 zitten. Ze reden naar de toegangsopening van de baan en namen hun startpositie in. Dit keer stonden ze op de vierde rij in het midden. Aan alle kanten waren ze omgeven door auto's.

De start verliep niet zoals het moest, want de wielen slipten, waardoor ze traag op gang kwamen.

In de eerste ronde probeerde Klinkhamer een betere positie te krijgen, door wat meer de binnenkant van de baan op te zoeken. Hij was echter niet de enige die dat wilde en ze werden dan ook al snel door de meer ervaren crossers naar de buitenkant gedrukt.

Na drie rondes was de Kameleon 2 achter in het veld verzeild geraakt. Ze lagen veertiende.

Terwijl Klinkhamer opschakelde naar z'n drie, zei hij tegen zichzelf: als het zo doorgaat, hebben we straks de poedelprijs. Daarvoor zijn we niet met z'n allen bezig geweest. We gaan er tegenaan!

Klinkhamer wist dat de enige manier om hoger te eindigen, het nemen van risico's was.

Sietse, Louw, Gerben en Kees zagen hoe in de volgende rondes de Kameleon 2 pas heel laat in de bochten remde, om zo de andere auto's in te halen.

„Ik hoop dat je vader weet wat hij doet, want hij gaat wel heel erg hard een bocht in,” merkte Louw op. Sietse knikte.

„Dit gaat volgens mij nooit goed,” voegde Kees eraan toe.

In de vierde ronde ging het fout.

Bij het inrijden van een bocht wachtte Klinkhamer weer zo lang mogelijk met remmen. Opnieuw haalde hij een concurrent buitenom in. Door de te hoge snelheid raakten de

banden van de Kameleon 2 echter hun grip kwijt en de auto gleed rechtdoor, over de rand van de baan. Met een duik vloog de auto de greppel in.

Als een krullende golf zeewater, schoot er een plens water en modder het publiek in.

Hoewel de mensen gillend en lachend achteruit liepen, werd er toch een flink aantal mensen nat en smerig. Geklaagd werd er echter niet over, want dat hoorde bij het crossen.

Hielke en zijn vader zaten een paar tellen groggy voor zich uit te staren. Slechts langzaam drong tot hen door wat er was gebeurd.

Klinkhamer gebaarde naar Hielke dat hij zijn gordel moest losmaken en uitstappen.

Hielke klom snel uit de Kameleon 2, gevolgd door zijn vader. Vlug wipten ze over het toeschouwershek en deden hun helmen af.

Met een lach op zijn gezicht, riep Klinkhamer tegen zijn zoon: „Dat was pech hebben, Hielke, maar we hebben ze wat laten zien!”

„Ja, het ging gaaf, pa!” riep Hielke terug.

„Laten we even wachten totdat de manche is afgelopen, dan rijden we de auto terug naar het rennerskwartier,” merkte de smid op.

„De trekker staat al klaar, pa,” zei Hielke.

Klinkhamer keek naar de finish. Hij zag dat de baancommissaris inmiddels was begonnen met het afvlaggen van rijders. „Kom, naar de auto toe.” Gevolgd door Hielke, klom Klinkhamer weer over het hek.

Hij sprong over de greppel en hielp met het vastmaken van de ketting waarmee de traktor de auto uit de greppel zou trekken.

Op dat moment was moeder Klinkhamer juist bij het hek aangekomen. Met grote schrik had ze gezien hoe de Kameleon 2 uit de baan was gevlogen en in de greppel was terechtgekomen. Haar opluchting was groot toen ze zag dat haar man en zoon ongedeerd uit de auto klommen. Zo snel het publiek haar toeliet, was ze naar de plek van het ongeluk gelopen.

Door het lawaai van de crossauto's hadden Klinkhamer en Hielke haar geroep echter niet gehoord. Ze hadden alleen maar aandacht voor de Kameleon 2.

Nadat de auto weer op het droge stond, probeerde de smid of de motor nog liep. Tot zijn verbazing startte deze meteen na het omdraaien van het contactsleuteltje.

Hielke sprong achter op de kofferbak en stapvoets reden ze naar het rennerskwartier.

Sietse, Louw, Kees en Gerben stonden de Kameleon 2 al op te wachten.

„Die mensen daar hadden zeker een wasbeurt nodig, Klinkhamer?” riep Gerben lachend.

De smid gaf niet meteen antwoord. Hij wilde eerst de auto op zijn plaats parkeren. Nadat hij was uitgestapt en zijn helm had afgedaan, zei hUnpacked/OEBPS/Text/ij: „Lach jij maar, Gerben, maar wij hebben het langer volgehouden dan jij!”

„Die zit, pa,” lachte Sietse. „Jullie hebben niets overgehouden aan die crash?”

„Nee, helemaal niets,” antwoordde Hielke. „Met die vierpuntsgordels kun je geen kant op, die houden je goed op je stoel.”

„Wat denkt u, meneer Klinkhamer, zou u nog in de finale mogen meerijden?” vroeg Kees.

„Ik denk het niet, want onze klassering zal niet best zijn! Ik vermoed dat we ergens onderaan zullen staan.”

„Evert, heb je niets? En, Hielke, heb jij ook niets?” vroeg moeder Klinkhamer, nog hijgend van het snelle lopen.

„Nee, Jeltje, we mankeren niets,” was het antwoord van de smid. „Vond je het een mooie wedstrijd?”

„Nou, ik kan me voorstellen dat jullie dat crossen leuk vinden, maar van mij hoeft het niet.” Moeder Klinkhamer zag

opeens iets wat haar heel verbaasd deed kijken. „Maar... jij bent Gerben? Waarom heb je al die tijd die idiote pruik op gehad? Wilde je niet herkend worden?”

„Dat klopt, mevrouw Klinkhamer. Dat heb ik gedaan om mijn tegenstanders het idee te geven dat de beste coureur van Lenten niet mee zou doen. Als ik dan de eerste prijs in ontvangst zou nemen, zou de psychologische klap nog groter zijn geweest.” Terwijl Gerben dit zei, keek hij heel serieus.

„Ik had jóu, toen je bij onze auto kwam staan, meteen een klap moeten verkopen!” reageerde de smid lachend.

„Ach, het was gewoon een lolletje, mevrouw. Ik vond het wel een leuke grap. Ze zijn er toch maar mooi ingetuind!” moest Gerben nu op zijn beurt lachen.

„Gerben, er is één ding dat je ons nog moet uitleggen,” wilde Sietse weten. „Wat betekent die naam G.R.I.E.T. nu eigenlijk? Is het ergens een afkorting van?”

„Dat is inderdaad een afkorting. Het betekent: Gerben rijdt iedereen eruit. Wel goed gevonden, hè?”

„Het is wel aardig, ja, maar het klopt niet!”

Na Hielkes opmerking liepen de jongens, vader en moeder Klinkhamer en een ondanks alles vrolijk kijkende Gerben, naar het circuit. Ze zochten een goede plek uit, temidden van het publiek, en keken de rest van de wedstrijden uit.

Voetnoten

1. Zie: „De Kameleon maakt het helemaal’.

Hotze de Roos en zijn boeken

Hotze de Roos is op 24 november 1909 geboren in Langezwaag, een klein plaatsje in Friesland dat nu deel uitmaakt van de gemeente Opsterland. Hij was het derde kind uit een gezin met vijf kinderen.

Als kind trok Hotze de Roos er veel met zijn jongere broer op uit. Met z'n tweeën liepen ze door de weilanden, sprongen over slootjes (soms erin!) en waren heel vaak aan de waterkant te vinden. Op het water is Hotze de Roos weinig geweest, want zijn vader had geen geld om een (zeil)boot te kopen.

Op 17-jarige leeftijd is hij begonnen als timmerman bij een aannemer. Begin 1930 werd hij werkloos omdat de toenmalige economische situatie, de crisis van de jaren dertig, niet bepaald rooskleurig was.

In 1932 nam Hotze de Roos als werkloze deel aan een werkgelegenheidsproject rond de bouw van de eerste volkshogeschool van Nederland, het Allardsoog in Bakkeveen, een plaatsje op het punt waar de provincies Friesland, Groningen en Drente aan elkaar grenzen.

Niet alleen droeg hij zijn steentje bij aan de bouw van deze school (die nog steeds bestaat en tot doel had en heeft haar cursisten te helpen bij het vormen van hun persoonlijke

achtergrond), ook schreef hij stukjes voor de krant die voor en door de werklozen werd gemaakt.

Hotze de Roos beschreef hierin zijn ervaringen tijdens het projekt. Zijn korte teksten werden opgemerkt door Dr. H.G.W. van der Wielen en Dr. H.D. de Vries Reilingh, zeer bekende figuren uit het Friese culturele leven, die hem hebben gestimuleerd door te gaan met schrijven.

In de daaropvolgende jaren kwam er alleen niet veel van schrijven. Hotze de Roos ging in het Westen (zoals de provincies Noord- en Zuid-Holland ook nu soms nog worden genoemd) werken, in Krommenie, en trouwde in 1937.

Tijdens en na de Tweede Wereldoorlog schreef hij de verhalen die hij op zijn werk hoorde op en verwerkte die in 1948 in een boek dat hij de titel ,De tweeling van de dorpssmid' gaf. Met dit manuscript stapte hij op de fiets en reed naar Alkmaar, naar uitgeverij Kluitman. Hij had voor deze uitgeverij gekozen omdat naar zijn mening Kluitman de toonaangevende jeugdboekenuitgeverij van Nederland was. Na een aantal weken kreeg hij antwoord dat zijn manuscript zou worden uitgegeven. De oorspronkelijke titel werd echter veranderd in ,De schippers van de Kameleon'. Hiermee was de uitgave van het eerste deel uit een van de meest populaire jeugdséries van Nederland een feit.

Al snel vroeg uitgeverij Kluitman aan Hotze de Roos een vervolg te schrijven op ‚de Schippers’. Hij had intussen een ander boek geschreven: ‚Hiep, hiep, hoera voor Akkerwoude’. Dit boek werd ook uitgegeven, gevolgd door een nieuw deel over de tweeling Hielke en Sietse Klinkhamer, ‚Kameleon ahoy!’. In de jaren daarna zouden telkens nieuwe delen verschijnen, waarmee de Kameleonserie niet alleen een van de grootste en langstlopende series jeugdboeken van Nederland is geworden, maar ook ontzettend populair is gebleven bij jong en oud (ook volwassenen blijken de boeken nog te lezen!). De verkoopcijfers over de afgelopen jaren geven de populariteit van deze serie ook duidelijk weer: inmiddels zijn meer dan 12,5 miljoen boeken van de Kameleonserie verkocht. Voor Nederland waarschijnlijk het hoogste aantal boeken dat ooit van een nog in leven zijnde auteur van jeugdboeken werd verkocht.

In 1974 is Hotze de Roos met pensioen gegaan, maar hij is niet gestopt met schrijven. Kort nadat hij het zestigste deel van de Kameleonserie had voltooid, is Hotze de Roos op 81-jarige leeftijd in 1991 in zijn woonplaats Krommenie overleden. Daarvoor was al, in overleg met hem, enige tijd naar iemand gezocht die de serie zou gaan doorschrijven. De

nieuwe boeken zullen onder de naam P. de Roos gaan
verschijnen. ‚De Kameleon slaat alarm’ is het eerste deel dat
door de nieuwe schrijver is geschreven.

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit! (1969)
29. De Kameleon treft doel! (1970)
30. Volle kracht, Kameleon! (1970)
31. Met de Kameleon op avontuur (1971)
32. De Kameleon maakt schoon schip (1971)
33. De Kameleon knapt het op! (1972)
34. Met de Kameleon vooruit (1972)
35. De Kameleon steekt van wal (1973)
36. De Kameleon doet een goede vangst! (1973)
37. De vlag in top voor de Kameleon (1974)
38. De Kameleon in de storm (1974)
39. Alle hens aan dek, Kameleon! (1975)
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden (1975)
41. Op reis met de Kameleon! (1976)
42. De Kameleon heeft succes (1976)
43. De Kameleon vaart voorop! (1977)
44. Lang leve de Kameleon! (1977)

45. De Kameleon helpt altijd! (1978)
46. De Kameleon ruikt onraad (1978)
47. De Kameleon geeft vol gas (1979)
48. De Kameleon maakt plezier (1979)
49. De Kameleon ligt op de loer (1980)
50. De Kameleon in het goud (1980)
51. De Kameleon houdt stand! (1981)
52. De Kameleon vaart door (1981)
53. De Kameleon gooit het roer om (1982)
54. Recht door zee, Kameleon (1982)
55. De Kameleon op dreef (1983)
56. De Kameleon in woelig water (1984)
57. Met de Kameleon voor de wind (1985)
58. De Kameleon heeft goed nieuws (1988)
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij (1989)
60. De Kameleon maakt het helemaal (1991)
61. De Kameleon slaat alarm (1992, door P. de Roos)
62. De Kameleon stuurloos (1995, door P. de Roos)
63. De Kameleon op jacht (1998, door P. de Roos)
64. De Kameleon scoort! (2006, door Fred Diks)
65. Zet 'm op, Kameleon! (2008, door Fred Diks)
66. De Kameleon lost het op (2009, door Fred Diks)